George R. R. Martin

Regii nisipurilor

Sandkings (1979)

SIMON KRESS locuia singur într-un conac mare printre colinele aride şi stâncoase aflate la cincizeci de kilometri de oraş. Aşa că, atunci când afacerile îl chemau pe neaşteptate, n-avea vecini cărora să le ceară să vadă de animale în lipsa lui. Şoimul hoitar nu era o problemă; sălăşluia în foişorul nefolosit şi, oricum, se hrănea singur. Pe măcelar, Kress îl gonea pur şi simplu afară, lăsându-l să se descurce cum o şti; micul monstru vâna limacşi, păsări şi şobolani. Bazinul de peşti însă, plin cu piranha veritabili, de pe Pământ, reprezenta o dificultate. Kress sfârşea întotdeauna prin a arunca în uriaşul acvariu o pulpă mare de vită. La urma urmelor, dacă avea să fie reținut mai mult decât se aştepta, piranha se puteau mânca între ei. O făcuseră şi-n alte dăți. Era amuzant.

Din nefericire, de data aceasta fu reținut mult mai multă vreme decât se aşteptase. Când, în sfârşit, se întoarse, toți peştii erau morți. La fel, şoimul hoitar. Măcelarul urcase în foişor şi-l mâncase. Simon Kress se indispuse.

A doua zi se urcă în aeroglisor şi plecă la Asgard. Situat la vreo două sute de kilometri de vila lui, Asgard era cel mai mare oraş de pe Baldur şi se mândrea şi cu cel mai vechi şi mai mare astroport. Lui Kress îi plăcea să-şi impresioneze prietenii cu animale

George R. R. Martin

Regii nisipurilor

Sandkings (1979)

SIMON KRESS locuia singur într-un conac mare printre colinele aride şi stâncoase aflate la cincizeci de kilometri de oraş. Aşa că, atunci când afacerile îl chemau pe neaşteptate, n-avea vecini cărora să le ceară să vadă de animale în lipsa lui. Şoimul hoitar nu era o problemă; sălăşluia în foişorul nefolosit şi, oricum, se hrănea singur. Pe măcelar, Kress îl gonea pur şi simplu afară, lăsându-l să se descurce cum o şti; micul monstru vâna limacşi, păsări şi şobolani. Bazinul de peşti însă, plin cu piranha veritabili, de pe Pământ, reprezenta o dificultate. Kress sfârşea întotdeauna prin a arunca în uriaşul acvariu o pulpă mare de vită. La urma urmelor, dacă avea să fie reţinut mai mult decât se aştepta, piranha se puteau mânca între ei. O făcuseră şi-n alte dăţi. Era amuzant.

Din nefericire, de data aceasta fu reţinut mult mai multă vreme decât se aşteptase. Când, în sfârşit, se întoarse, toţi peştii erau morţi. La fel, şoimul hoitar. Măcelarul urcase în foişor şi-l mâncase. Simon Kress se indispuse.

A doua zi se urcă în aeroglisor şi plecă la Asgard. Situat la vreo două sute de kilometri de vila lui, Asgard era cel mai mare oraş de pe Baldur şi se mândrea şi cu cel mai vechi şi mai mare astroport. Lui Kress îi plăcea să-şi impresioneze prietenii cu animale neobişnuite, amuzante şi scumpe; Asgard era locul unde se puteau cumpăra asemenea animale.

De această dată însă nu prea avu noroc. La „Xenopets” era închis. L'Etherane, negustorul de animale mici, încercă să-i vâre pe gât alt şoim hoitar, iar „Ape stranii” nu oferea nimic mai exotic decât piranha, rechini luminoşi şi calmari-păianjen. Kress îi avusese pe toţi: voia ceva nou.

Către seară, se pomeni bătând bulevardul Curcubeului, în căutare de magazine pe care nu le vizitase niciodată. Aflată în plină zonă a astroportului, strada era înţesată cu firme de importatori. Marile corporaţii comerciale aveau vitrine lungi, impresionante, în care artefacte străine, rare şi costisitoare, erau etalate pe postamente din pâslă în spatele cărora draperii întunecate învăluiau în mister interioarele. Printre marile magazine se înghesuiau prăvălioare de vechituri, dughene murdare, expunând tot felul de antichităţi de pe tot felul de lumi. Kress le încercă şi pe unele şi pe celelalte, cu aceeaşi nemulţumire.

Apoi dădu peste o prăvălie aparte. Era foarte aproape de port. Kress nu mai fusese niciodată pe acolo. Magazinul ocupa o clădire modestă, cu un singur etaj, încadrată de un bar euforic şi un templu-lupanar al Comunităţii Surorilor Secrete. La acest capăt al bulevardului începeau localurile deocheate. Prăvălia era ceva cu totul ieşit din comun. Sărea în ochi.

Vitrina era învăluită în ceaţă; când vag roşie, când cenuşie aidoma ceţii adevărate, când sclipitoare şi aurie. Ceaţa se unduia şi se învolbura şi lumina difuz dinăuntru. În vitrină, Kress întrezări exponate – maşini, obiecte de artă, lucruri pe care nu le putea recunoaşte – dar nu apucă să le vadă bine pe nici unele. Aburul plutea senzual în jurul lor, dezvăluind mai întâi o frântură din ceva, apoi altceva, apoi ascunzând totul. Iritant. În timp ce privea, ceaţa începu să formeze litere. Câte-un cuvânt, o dată. Kress stătu şi citi.

WO. ŞI. SHADE. IMPORTATORI. ARTEFACTE. ARTĂ. FORME. DE. VIAŢĂ. ŞI. ALTELE.

Literele pieriră. În negură, Kress zări ceva care se mişca. Asta-i fu suficient; asta, şi „formele de viaţă” din reclamă. Îşi

azvârli peste umăr capa de promenadă şi intră în prăvălie.

Înăuntru, Kress se simţi dezorientat. Interiorul părea vast, mult mai spaţios decât ar fi lăsat să se creadă faţada relativ umilă. Încăperea era slab luminată, tăcută. Tavanul întruchipa un peisaj stelar, cu nebuloase spirale; era foarte negru şi veridic, foarte frumos. Tejghelele, toate, străluceau expuse. Pasajele dintre ele erau aşternute cu ceaţă. Pe alocuri pâcla se ridica până la genunchi, răsucindu-se în jurul picioarelor la fiecare pas.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia părea să fi răsărit din ceaţă, înaltă, slabă, palidă, purta o salopetă simplă, de culoare gri şi o bonetă mică, bizară, prinsă în creştetul capului.

— Eşti Wo sau Shade? Întrebă Kress. Ori eşti vânzătoare?

— Jala Wo, la dispoziţia dumneavoastră, se prezentă femeia. Shade nu serveşte clienţii. Vânzători nu există.

— Aveţi un magazin destul de mare, spuse Kress. Ciudat că n-am auzit încă niciodată de voi.

— Aici, pe Baldur, magazinul nostru abia s-a deschis. Avem însă reprezentanţe pe multe alte lumi. Cu ce vă pot servi? Artă, cumva? Păreţi colecţionar. Avem câteva cristaluri de Nor T'alush, excepţionale.

— Nu. Am toate sculpturile în cristal care mă interesează. Am venit pentru un animal.

— O formă de viaţa?

— Da.

— De pe o altă lume?

— Bineînţeles.

— Avem un mim. De pe Cella. Un simian foarte inteligent. Nu numai că va învăţa să vorbească, dar până la urmă vă va imita vocea, inflecţiunile, gesturile, ba chiar şi expresiile feţei.

— Nostim, zise Kress. Şi banial. Nu mă interesează, Wo. Eu vreau ceva exotic. Neobişnuit. Şi nenostim. Detest animalele nostime. În momentul de faţă am un măcelar. Importat de pe Cotho, cu destulă cheltuială. Din când în

când îl hrănesc cu câte-o porţie de pisoi proaspăt fătaţi. Asta-mi inspiră mie animalele nostime. Sper că m-am făcut înţeles, da?

Wo arboră un surâs enigmatic.

— Aţi avut vreodată un animal care să vă adore? Întrebă.

Kress zâmbi.

— Oh, de câte ori! Dar nu pretind să fiu adorat, Wo. Doar amuzat.

— M-aţi înţeles greşit, spuse Wo, cu acelaşi surâs ciudat. Mă referem la adoraţie în sensul idolatrizării, al venerării propriu-zise.

— Ce vrei să spui?

— Cred că am exact ce vă interesează. Veniţi după mine.

Îl conduse pe Kress printre tejghelele radiante, de-a lungul unul pasaj cufundat în ceaţă, sub falsul cer înstelat. Traversară un zid de pâclă, pătrunseră într-un alt sector al magazinului şi se opriră în faţa unui bazin mare, acoperit cu plastic. Un acvariu, gândi Kress.

Wo îi făcu un semn să se apropie.

Îi dădu ascultare şi văzu că se înşelase. Era un terariu. În interior, pe o suprafaţă de vreo doi metri pătraţi, se afla un deşert în miniatură. Nisip gălbui, bătând în roşcat sub o lumină roşiatică. Roci: bazalt, cuarţ, granit. În fiecare colţ al bazinului se înălţa un castel.

Kress clipi, privi mai atent şi se corectă: de fapt, se înălţau numai trei castele. Al patrulea stătea într-o rână – surpat, ruinat. Celelalte trei erau grosolane dar intacte, durate din piatră şi nisip. Pe parapetele lor şi pe sub porticurile rotunjite mişunau creaturi mărunte. Kress îşi lipi faţa de peretele din plastic.

— Insecte? Întrebă.

— Nu, răspunse Wo. O formă de viaţă mult mai complexă. Şi mai inteligentă. Fiinţe cu un grad de isteţime considerabil superior celui al măcelarului dumneavoastră. Li se spune regi de nisip.

— Insecte, decretă Kress, retrăgându-se de lângă bazin. Nu-mi pasă cât sunt de complexe. (Se încruntă.) Şi, te rog, nu încerca să mă îmbrobodeşti vorbindu-mi despre inteligenţă. Vietăţile astea-s prea mici ca să posede altceva decât un creier foarte rudimentar.

— Inteligenţa lor este colectivă, spuse Wo. Au ceea ce se numeşte spirit de stup. De castel, în cazul de faţă. De fapt, în bazin nu sunt decât trei organisme. Al patrulea a murit. După cum puteţi observa, castelul său s-a prăbuşit.

Kress se întoarse spre bazin.

— Spirit de stup, zici? Interesant. (Se încruntă iarăşi.) Totuşi, nu-i decât un furnicar supradimensionat. Mă aşteptam la ceva mai deosebit.

— Poartă războaie.

— Războaie? Hmmm. Kress privi din nou.

— Observaţi, vă rog, culorile, îl îndemnă Wo.

Arătă spre creaturile care forfoteau pe castelul cel mai apropiat. Una din ele râcâia lângă peretele bazinului. Kreso o cercetă. Pentru el, continua să arate ca o insectă. Cam cât o unghie de lungă, cu şase picioare, cu şase ochi mici, dispuşi de jur împrejurul trupului. Un sistem complicat de mandibule clămpănea vizibil, în timp ce două antene fine şi lungi descriau traiectorii în aer. Antenele, mandibulele, ochii şi picioarele erau negre ca funinginea, dar culoarea predominantă era portocaliul aprins al platoşei care acoperea corpul.

— E o insectă, repetă Kress.

— Nu e insectă, insistă calmă Wo. Exoscheletul chitinos este lepădat când regele de nisip creşte. Dacă creşte. Într-un bazin de dimensiunile acestuia nu va creşte. (Îl luă pe Kress de braţ, şi-l conduse până la castelul următor.) Observaţi culoarea acestora.

Kress se uită. Erau altfel. Aici, regii de nisip aveau platoşa de un roşu intens; antenele, mandibulele, ochii şi picioarele erau galbene. Kress îşi aruncă privirea pe partea cealaltă a

bazinului. Locuitorii celui de-al treilea castel viu erau albicioşi, cu tiv roşu.

— Hmmm.

— Aşa cum v-am spus, se războiesc, i se adresă Wo. Încheie chiar armistiţii şi alianţe. O alianţă a distrus al patrulea castel din bazin. Negrii se înmulţiseră peste măsură şi atunci ceilalţi şi-au unit forţele ca să-l nimicească.

Kress nu se lăsă convins.

— Amuzant, desigur. Dar şi insectele poartă războaie.

— Insectele nu venerează, spuse Wo.

— Poftim?

Wo zâmbi şi arătă spre castel. Kress făcu ochii mari. Pe zidul celui mai înalt turn era sculptat un chip. Îl recunoscu. Era chipul Jalei Wo.

— Cum…

— Am proiectat în bazin o hologramă cu chipul meu, menţinând-o câteva zile. Chipul zeului, ca să zic aşa. Îi hrănesc, sunt mereu prin preajmă. Regii de nisip au un rudimentar simţ psionic. Un fel de telepatie de proximitate. Mă simt şi mă idolatrizează folosind chipul meu pentru a-şi ornamenta construcţiile. Uitaţi-vă bine, e pe toate castelele.

Era adevărat.

Pe castele, chipul Jalei Wo era senin şi paşnic, şi foarte veridic. Kress admiră măiestria reproducerii.

— Cum lucrează?

— Membrele anterioare au şi rol de mâini. Sunt prevăzute chiar cu un fel de degete: trei tentacule mici şi flexibile. Regii de nisip colaborează excelent, atât la construcţii cât şi în războaie. Nu pierdeţi din vedere faptul că toţi mobilii de aceeaşi culoare împărtăşesc o singură minte.

— Mai dă-mi amănunte, ceru Kress.

Wo zâmbi.

— Burta trăieşte în castel. Adică eu îi spun burtă. Un joc de cuvinte, dacă vreţi: fiinţa este şi pântece de mamă şi stomac. Femelă, cam cât pumnul de mare, imobilă. De fapt, denumirea de regi de nisip e oarecum improprie. Mobilii

sunt ţărani şi războinici; conducătorul propriu-zis e o regină. Dar şi această analogie păcătuieşte. Luat în ansamblu, fiecare castel este o singură creatură hermafroditică.

— Cu ce se hrănesc?

— Mobilii mănâncă pastă, hrană predigerată obţinută în interiorul castelului. O capătă de la burtă, după ce aceasta a prelucrat-o câteva zile. Stomacurile lor nu suportă nimic altceva, astfel încât dacă burta moare, mor foarte repede şi ei. Burta… Burta mănâncă orice. În privinţa asta n-o să vă coste nimic. Resturile de la masă sunt o hrană excelentă şi îndestulătoare.

— Dar hrană vie? Se interesă Kress.

Wo dădu din umeri.

— Fiecare burtă mănâncă mobili aparţinând celorlalte castele, fireşte.

— Nu ştiu ce să zic, mărturisi Kress. De n-ar fi atât de mici.

— Ai dumneavoastră pot fi mai mari. Aceşti regi de nisip sunt mici fiindcă bazinul în care trăiesc este mic. După toate aparenţele, îşi adaptează creşterea la spaţiul vital disponibil. Dacă i-aş muta pe cei de aici într-un bazin mal mare, ar începe să crească.

— Hmmm. Bazinul în care-mi ţineam eu piranha e de două ori mai mare ca ăsta şi e liber. Ar putea fi curăţat, umplut cu nisip…

— Wo şi Shade vă stau la dispoziţie pentru instalare. Plăcerea este de partea noastră.

— Bineînţeles, se grăbi Kress să adauge, vreau patru castele intacte.

— Se-nţelege, încuviinţă Wo.

Începură să se tocmească pentru preţ.

Trei zile mai târziu, Jala Wo descinse la conacul lui Simon Kress, cu regi de nisip în stare latentă şi o echipă de montatori. Ajutoarele lui Wo erau extrabaldurieni deosebiţi de toţi cei cu care era familiarizat Kress; bipezi îndesaţi, spătoşi, cu patru braţe şi ochi compuşi, bulbucaţi. Aveau

pielea groasă şi tăbăcită, plină de zbârcituri printre care se iveau protuberanţe în formă de spini şi coarne. Dar erau muncitori vânjoşi şi îndemânatici. Wo le dădea indicaţii într-o limbă melodioasă pe care Kress n-o mai auzise niciodată.

Terminară treaba într-o singură zi. Mutară bazinul în care se aflaseră piranha şi, în mijlocul spaţiosului său salon, aranjară de o parte şi de cealaltă canapele pentru o vedere mai bună, curăţară perfect interiorul rezervorului şi-l umplură pe trei sferturi cu nisip şi roci. Apoi instalară un sistem special de iluminat, menit să asigure atât palida lumină roşie pe care o agreau regii de nisip, cât şi proiectarea de imagini holografice în bazin. Deasupra montară un capac solid din plastic, prevăzut cu un mecanism pentru introducerea hranei.

— În felul acesta veţi putea da de mâncare regilor de nisip fără a fi nevoit să ridicaţi capacul bazinului, explică Wo. Nu riscaţi ca vreun mobil să scape afară.

Capacul era echipat şi cu aparate de control al microclimatului, pentru a condensa exact cantitatea corectă de umiditate din aer.

— Interiorul să fie uscat, dar nu prea uscat, recomandă Wo.

În cele din urmă, unul dintre instalatorii cu patru braţe intră în bazin şi săpă gropi adânci în cele patru colţuri. Apoi un altul îi dădu burţile aflate în stare latentă, scoţându-le una după alta din containerele crionice în care fuseseră transportate. Nu erau prea arătoase. Lui Kress i se păru că semănau cu nişte hălci bălţate de came crudă, pe jumătate alterată. Cu o gură.

Extrabaldurianul le îngropă, câte una în fiecare colţ al bazinului. După aceea muncitorii închiseră capacul şi se pregătiră de plecare.

— Căldura va trezi burţile din starea latentă, spuse Wo. În mai puţin de-o săptămână, mobilii vor începe să iasă din ouă şi vor răzbate la suprafaţă. Aveţi grijă să le daţi suficientă mâncare. Au nevoie să prindă puteri până se maturizează

deplin. După socoteala mea, cam peste trei săptămâni veţi avea în bazin şi castelele.

— Dar chipul? Când îmi vor sculpta chipul?

— Proiectaţi hologrāma peste vreo lună. Şi aveţi răbdare. Dacă doriţi să întrebaţi ceva, vă rog să luaţi legătura cu noi. Wo şi Shade rămân la dispoziţia dumneavoastră.

Femeia se înclină şi plecă.

Kress se întoarse cu paşi molcomi la bazin şi-şi aprinse un beţigaş euforic. Deşertul era nemişcat şi pustiu. Începu să bată nerăbdător cu degetele în capacul de plastic şi se încruntă.

În ziua a patra, lui Kress i se păru că zăreşte mişcări în nisip – ca nişte vagi frămîntări subterane.

În ziua a cincea văzu primul mobil, un alb singuratic.

În ziua a şasea numără vreo duzină, albi, roşii şi negri. Portocaliii se lăsau aşteptaţi. Vărsă în bazin un castron cu resturi de mâncare pe jumătate stricate. Mobilii le simţiră imediat, se repeziră la ele şi începură să târască bucăţele spre colţurile respective. Fiecare grup de culoare era extrem de organizat. Nu se încăierară. Kress fu puţin dezamăgit, dar hotărî să le dea timp.

Portocalii îşi făcură apariţia în ziua a opta. La vremea aceea, ceilalţi regi de nisip se apucaseră deja să care pietricele şi să ridice fortificaţii. Încă tot nu se războiau. Deocamdată nu aveau decât jumătate din mărimea celor pe care-i văzuse la Wo şi Shade, dar impresia lui Kress era că vietăţile creşteau cu repeziciune. Castelele prinseră să se înalţe pe la mijlocul celei de-a doua săptămâni. Batalioane disciplinate de mobili târau bucăţi mari de gresie şi de granit în colţurile lor, unde alţi mobili îngrămădeau nisip cu mandibulele şi cu tentaculele.

Kress cumpărase o pereche de ochelari cu lupe, ca să-i privească la lucru în orice punct al bazinului se aflau. Se plimba de jur împrejurul pereţilor înalţi din plastic, observând. Era fascinant.

Castelele erau întrucâtva mai simpluţe decât i-ar fi plăcut lui, dar avu o idee. În ziua următoare, vărsă împreună cu hrana nişte fragmente de obsidian şi cioburi mici de sticlă colorată. Câteva ore mai târziu, noile materiale fuseseră încorporate în zidurile castelelor.

Castelul negru fu terminat cel dintâi, urmat de fortăreţele roşie şi albă. Ca de obicei, portocaliii fură ultimii. Kress începu să mănânce în salon, aşezat pe canapea, ca să poată privi în voie. Aştepta, dintr-un moment într-altul, izbucnirea primului război.

Fu dezamăgit.

Zilelele treceau, castelele se făceau tot mai înalte şi mai falnice, iar Kress nu mai părăsea bazinul decât pentru necesităţile fireşti şi pentru a răspunde apelurilor critice, legate de afaceri. Dar regii de nisip tot nu se războiau. Kress începu să se enerveze.

În cele din urmă, încetă să-i mai hrănească.

La două zile după ce resturile de la masă conteniră să cadă din cerul deşertului lor, patru mobili negri înconjurară un portocaliu şi-l târâră spre burta lor. Mai întâi îl schilodiră, smulgându-i mandibulele, antenele şi picioarele, apoi îl traseră pe sub bolta întunecată a porţii castelului lor în miniatură. Portocaliul dispăru defunitiv. După o oră, mai bine de patruzeci de mobili portocalii traversară în marş nisipul şi atacară colţul negrilor. Fură însă covârşiţi de numărul mobililor negri care ieşiră puhoi din adâncuri. Când bătălia luă sfârşit, agresorii fuseseră măcelăriţi. Morţii şi muribunzii fură căraţi să hrănească burta neagră.

Încântat, Kress se felicită pentru geniul de care dăduse dovadă.

Când aruncă mâncare în bazin, a doua zi, se iscă îndată o bătălie în trei colţuri, pentru dobândirea ei. Albii câştigară detaşat.

După asta, urmă război după război.

La aproape o lună din ziua în care Jala Wo îi adusese regii de nisip, Kress conectă proiectorul holografic şi chipul său

se materializă în bazin. Chipul se rotea încet, de la un colţ la altul, astfel încât privirea sa poposea asupra tuturor celor patru castele, în egală măsură. Kress găsi că hologramа era foarte reuşită; avea zâmbetul lui sarcastic, gura mare, obrajii plini. Ochii albaştri scăpărau, părul sur era pieptănat îngrijit, cu cărare pe-o parte, după ultima modă, sprâncenele erau subţiri şi sofisticate.

Curând după aceea, regii de nisip se apucară de lucru. Kress îi hrănea cu dărnicie, în timp ce imaginea sa strălucea pe cerul lumii lor. Temporar, războaiele încetară. Întreaga activitate era dedicată cultului.

Chipul lui Kress se ivi pe zidurile castelelor.

La început, i se păru că toate cele patru imagini erau identice, dar pe măsură ce lucrul continua şi el studia reproducerile, Kress începu să desluşească deosebiri subtile de tehnică şi de execuţie. Roşii erau cei mai inventivi; folosiseră paiete minuscule de ardezie pentru a reda părul lui argintiu. Idolul alb i se păru tânăr şi maliţios, în vreme ce chipul făurit de negri.

— Deşi virtual acelaşi, trăsătură cu trăsătură – avea un aer înţelept şi binevoitor. Ca întotdeauna, regii de nisip portocalii fură ultimii şi cei din urmă. În războaie nu le mersese prea bine, iar castelul lor arăta jalnic în comparaţie cu celelalte. Imaginea pe care o sculptaseră era grosolană şi caricaturală, şi se părea că aveau de gând s-o lase aşa. Când încetară să mai lucreze la chip, Kress se supără de-a binelea pe ei, dar n-avu ce le face.

După ce toţi regii de nisip îşi terminară icoanele, Kress deconectă holograful şi-şi spusese că sosise momentul să organizeze o petrecere. Prietenii săi aveau să fie impresionaţi. Se gândi că ar putea chiar să le ofere spectacolul unui război. Fredonând radios, începu să întocmească lista invitaţilor.

Petrecerea avu un succes nebun.

Kress invită treizeci de persoane; o mână de prieteni apropiaţi care-i împărtăşeau amuzamentele, câteva foste

amante şi o grămadă de rivali în afaceri şi-n societate, care nu-şi puteau permite să-i ignore apelul. Ştia că unii dintre ei aveau să fie indignaţi şi chiar ofensaţi de regii lui de nisip. Conta pe asta. De regulă, Simon Kress considera drept eşec o petrecere de-a lui de la care măcar un invitat nu pleca tunând şi fulgerând. Sub imboldul momentului, adăugă pe listă numele Jalei Wo. „Vino cu Shade, dacă-ţi face plăcere”, supralicită când îi dictă mesajul.

Faptul că Wo acceptă invitaţia îl surprinse într-o oarecare măsură.

— Din păcate, Shade nu va putea să mă însoţească. Nu participă la reuniuni mondene, adăugă ea. Cât despre mine, abia aştept să văd ce mai fac regii dumneavoastră de nisip.

Kress le comandă o masă somptuoasă. Şi când, în sfârşit, conversaţia începu să lâncezească iar cei mai mulţi dintre invitaţi erau ameţiţi de vin şi de beţigaşe euforice, le produse un şoc apucându-se să adune personal, într-un castron mare, resturile de mâncare din farfurii.

— Haideţi, toată lumea, le spuse el. Vreau să vă fac cunoştinţă cu noii mei favoriţi.

Luând castronul cu el, îşi conduse oaspeţii în salon.

Regii de nisip răspunseră tuturor aşteptărilor sale. Îi înfometase anume, ţinându-i nemâncaţi două zile, şi erau puşi pe bătaie. În timp ce musafirii, adunaţi în jurul bazinului, priveau prin ochelarii speciali pe care Kress avusese grijă să li-i pună la dispoziţie, regii de nisip dezlănţuiră o bătălie furibundă pentru fărâmituri. La încheierea ostilităţilor, Kress numără aproape şaizeci de mobili morţi. Roşii şi albii, care stabiliseră de curând o alianţă, acaparară mai toată mâncarea.

— Kress, eşti dezgustător, îi spuse Cath m'Lane. (Trăise cu el o bucată de vreme, în urmă cu doi ani, până ce sentimentalismul ei dulceag ajunsese pe punctul de a-l scoate din minţi.) Am fost o proastă că m-am întors aici. Credeam că între timp te-ai schimbat, că vrei să-ţi ceri scuze. (Nu-l iertase niciodată pentru ziua în care măcelarul

lui devorase o potaie excesiv de „nostimă” la care ea ţinea ca la ochii din cap.) Să nu mă mai chemi niciodată în casa asta, Simon.

Ieşi val-vârtej, urmată de actualul ei amant şi de un cor de râsete.

Ceilalţi invitaţi îl potopiră cu întrebările.

De unde avea regii de nisip? Voiau să ştie.

— De la Wo şi Shade, importatori, le răspunse gesticulând reverenţios către Jala Wo, care stătuse tăcută şi retrasă aproape toată seara.

De ce-şi împodobeau castelele cu chipul lui?

— Pentru că de la mine vin toate lucrurile binecuvântate. Ce, nu ştiaţi asta?

Se vor mai bate?

— Fireşte. Dar nu astă-seară. Nici o grijă. O să mai fie petreceri.

Jad Rakkis, care era xenolog amator, începu să vorbească despre alte insecte sociale şi războaiele pe care te purtau.

— Regii de nisip sunt amuzanţi, dar nu-s mare lucru. Ar trebui să citiţi despre furnicile-soldaţi de pe Terra, de pildă.

— Regii de nisip nu sunt insecte, interveni pe neaşteptate Jala Wo, dar Jad se lansase în argumente şi ei nu-i dădu nimeni nici cea mai mică atenţie. Kress îi adresă un zâmbet şi ridică din umeri.

Malada Blane propuse ca la următoarea petrecere, când vor asista la un alt război, să facă pariuri. Ideea entuziasma pe toată lumea. Urmă o discuţie animată, cu privire la reguli şi şanse. Dezbaterile durară aproape o oră. În cele din urmă, rând pe rând, musafirii începură să-şi ia rămas bun.

Jala Wo plecă ultima.

— Ei, îi spuse Kress când rămaseră singuri, se pare că regii mei de nisip au succes.

— Arată bine, zise Wo. Sunt deja mai mari decât ai mei.

— Da, încuviinţă Kress. Cu excepţia portocaliilor.

— Am remarcat asta, replică Wo. Par mai puţin numeroşi, iar castelul lor e cam ponosit.

— Ce să-i faci, cineva trebuie să piară, declară Kress. Portocaliii au apărut cu întârziere şi au întârziat şi cu organizarea. Din cauza asta au avut de suferit.

— Scuzaţi-mă, spuse Wo, dar îmi permiteţi să vă întreb dacă daţi suficientă mâncare regilor dumneavoastră de nisip?

Kress dădu din umeri.

— Mai postesc şi ei din când în când. Le stimulează ferocitatea.

Wo se încruntă.

— N-are nici un rost să-i înfometaţi. Lăsaţi-i să se războiască la timpul lor, din motivele lor. Aşa le stă în fire şi veţi putea asista la conflicte de o subtilitate şi complexitate admirabile. Un război permanent, provocat de foame, este ceva primitiv şi degradant.

Simon Kress răspunse Jalei Wo:

— Te afli în casa mea, Wo, şi aici eu singur hotărăsc ce-i degradant. Am hrănit regii de nisip aşa cum m-ai sfătuit şi nu s-au luptat.

— Trebuie să aveţi răbdare.

— Nu, se împotrivi Kress. În definitiv, eu sunt stăpânul şi zeul lor. De ce să le aştept mobilurile? Nu se războiau cât voiam eu. Am corectat situaţia.

— Înţeleg, rosti Wo. O să discut problema cu Shade.

— Asta nu-i treaba dumitate, şi nici a lui, se răsti Kress.

— În cazul acesta nu-mi mai rămâne decât să vă spun noapte bună, răspunse cu resemnare Wo. Dar în pragul uşii, în timp ce-şi îmbrăca pelerina, îl ţintui cu o ultimă privire dezaprobatoare. Priviţi-vă chipurile domnule Kress, îl preveni ea. Priviţi-vă chipurile.

După plecarea ei, nedumerit, Kress se întoarse la bazin şi contemplă îndelung castelele. Chipurile sale erau la locul lor, ca şi înainte. Numai că… Înşfăcă ochelarii cu lupe şi-i puse pe ochi. Chiar şi aşa, era greu de desluşit. I se păru

totuşi că expresia imaginilor sale era vag schimbată, că zâmbetul lui era puţin strâmb, conferind o notă de răutate. Dar era o schimbare abia perceptibilă, dacă era o schimbare. Până la urmă, Kress puse impresia pe seama autosugestiei şi hotărî să n-o invite pe Jala Wo la vreo altă serată.

În cursul următoarelor luni, Kress, şi câţiva dintre preferaţii săi se întruniră săptămânal pentru a participa la ceea ce lui îi plăcea să numească „jocuri strategice”. Acum, când fascinaţia pe care o exercitaseră iniţial asupra lui regii de nisip se atenuase, Kress petrecea mai puţin timp în preajma bazinului şi mai mult pentru a se ocupa de afaceri şi de viaţa mondenă, dar tot mal găsea plăcere în a asista, împreună cu o mână de prieteni, la câte-un război, două. Îşi menţinea combatanţii în formă, printr-un regim situat la limita înfometării. Procedeul avu urmări grave pentru portocalii, care deveniră, în mod vizibil, mai piperniciţi, încât Kress începu să se întrebe dacă nu cumva burta lor decedase. Ceilalţi însă se descurcau binişor.

Uneori, noaptea, când avea insomnie, Kress se ducea cu o sticlă de vin în salonul cufundat în semiobscuritate, unde singura lumină era licărul roşu al deşertului în miniatură. Stătea ore întregi, bând şi privind de unul singur. Aproape întotdeauna avea loc câte-o bătălie pe undeva, iar când nu era niciuna putea isca lesne prilejul, aruncând o fărâmă de mâncare.

La bătăliile săptămânale se apucaseră să parieze, aşa cum sugerase Malada Blane. Kress câştigă o mulţime de bani mizând pe albi, care deveniseră colonia cea mai puternică şi mai numeroasă, cu cel mai falnic castel din bazin. Într-una din zile, ridică puţin colţul capacului şi aruncă mâncarea în apropierea castelului alb – în loc să-i dea drumul, ca de obicei, pe câmpul de bătălie central – astfel încât ceilalţi regi de nisip, dacă voiau să obţină câteva fărâmituri, să fie nevoiţi a-i ataca pe albi în perimetrul propriei lor fortăreţe.

Încercară. Albii se apărară admirabil. Kress câştigă de la Jad Rakkis o sută de standarzi.

Dealtfel, Rakkis pierdea mult la regii de nisip, aproape în fiecare săptămână. Se considera specialist în materie, susţinând că-i studiase şi le analizase obiceiurile în perioada care urmase primei petreceri, dar când venea momentul să-şi plaseze mizele n-avea noroc. Kress bănuia că pretenţiile lui Jad nu erau decât lăudăroşenie şi ifose. Într-un moment de trândavă curiozitate încercase şi el să studieze puţin regii de nisip, conectându-şi terminalul la bibliotecă, pentru a afla de pe ce lume erau originare vietăţile sale. Dar nu figurau nicăieri. Intenţiona să ia legătura cu Wo şi s-o întrebe pe ea, însă îl preocupau alte lucruri, mai importante, şi problema îi scăpa mereu din vedere.

În cele din urmă, după o lună în care pierderile sale se ridicaseră la peste o mie de standarzi, Jad Rakkis îşi făcu apariţia la jocurile strategice, cu o cutie de plastic sub braţ. Înăuntru se afla un fel de păianjen acoperit cu perişori aurii.

— Un păianjen de nisip, anunţă Rakkis. De pe Cathaday. L-am cumpărat azi după amiază de la t'Etherane. De obicei li se extrag pungile cu venin, dar ăsta-i întreg. Eşti dispus, Simon? Vreau să-mi recâştig banii. Pariez o mie de standarzi: păianjenul de nisip contra regilor de nisip.

Kress examina insecta din interiorul închisorii de plastic. Regii lui de nisip crescuseră mult – se făcuseră de două ori mai mari decât al lui Wo, aşa cum prezisese chiar ea – dar pe lângă lighioana din cutie nu erau decât nişte pitici. Păianjenul era veninos, iar ei, nu. În schimb, erau teribil de mulţi. Şi-apoi, oricum, în ultima vreme, războaiele regilor de nisip începuseră să devină plictisitoare.

— S-a făcut, răspunse el. Jad, eşti un fraier. Regii de nisip vor copleşi cu numărul lor scârboşenia asta a ta, până-şi va da duhul.

— Fraier eşti tu, Simon, replică surâzător Rakkis. Păianjenul de nisip cathadayan se hrăneşte în mod obişnuit

cu vietăţi de subsol care se aciuiesc prin văgăuni şi crevase, şi… Mă rog, o să vezi tu… Va pătrunde direct în castele şi va mânca burţile.

Kress se încruntă, în hohotele de râs ale celorlalţi. La asta nu se gândise.

— Dă-i drumul, rosti iritat şi se duse să-şi mai toarne în pahar.

Păianjenul era prea mare pentru a fi introdus în mod convenabil prin dispozitivul pentru mâncare. Doi dintre cei de faţă îl ajutară pe Rakkis să salte uşor capacul bazinului, iar Malada Blane îi dădu cutia. Rakkis scutură insecta afară. Păianjenul ateriză uşor pe o dună miniaturală din faţa castelului roşu şi preţ de-o clipă rămase dezorientat, mişcându-şi maxilarele, zvâcnind ameninţător din picioare.

— Haide, haide, îl îndemnă Rakkis.

Se strânseră cu toţii în jurul bazinului. Simon Kress luă ochelarii şi şi-i trase pe cap. Dacă avea să piardă o mie de standarzi, măcar să vadă bine spectacolul.

Regii de nisip zăriseră invadatorul. Pe tot cuprinsul castelului încetase orice activitate. Micii mobili stacojii stăteau nemişcaţi, privind cu atenţie.

Păianjenul se urni, începu să avanseze către umbra promiţătoare a porţii. De pe turnul de deasupra, chipul lui Simon Kress privea impasibil.

Brusc, se iscă o activitate febrilă. Mobilii roşii aflaţi în preajmă formară două falange şi porniră în marş spre păianjen. Alţi războinici dădură năvală din interiorul castelului şi se înşiruiră pe trei rânduri în faţa porţii, pentru a străjui intrarea spre camera subterană în care trăia burta. Dintre dune veneau în goană cercetaşi, chemaţi la luptă.

Şi bătălia se dezlănţui.

Regii de nisip din linia de atac năpădiră păianjenul. Mandibulele muşcară la picioare şi abdomen şi rămaseră încleştate. Alţi roşii escaladară picioarele aurii, căţărându-se în spinarea invadatorului, începură să muşte şi să tragă.

Un mobil ajunse la unul din ochi şi-l smulse cu tentaculele-i subţiri şi galbene. Kress zâmbi şi arătă cu degetul.

Dar regii de nisip erau mici şi neveninoşi, iar păianjenul nu se oprea. Picioarele sale doborau mobili într-o parte şi-n alta. Maxilarele sale mustind de venin găseau alţii, pe care-i lăsau sfârtecaţi şi ţepeni. Deja, peste zece roşii trăgeau să moară. Păianjenul de nisip continuă să înainteze. Păşi drept în mijlocul triplei linii defensive din faţa castelului. Şirurile de mobili se închiseră ca un cleşte. Îl acoperiră, luptând cu disperare. Kress observă că o ceată de regi de nisip retezaseră unul din picioarele agresorului. Noi apărători săreau de pe metereze, aterizând pe mormanul ce colcăia şi se zvârcolea.

Invizibil sub grămada de regi de nisip, păianjenul reuşi totuşi să se târâie în umbra porţii şi dispăru.

Jad Rakkis emise un oftat din rărunchi. Era alb ca varul.

— Minunat, comentă cineva.

Malada Blane chicoti înfundat.

— Priveşte, spuse Idi Noreddian, trăgându-l de braţ pe Kress.

Fuseseră cu toţii atât de absorbiţi de încleştarea din colţ, încât nimeni nu remarcase activitatea din restul bazinului. Acum însă, când castelul se liniştise, când pe nisipul din jur nu mai erau decât mobili roşii morţi, văzură.

În faţa castelului roşu răsăriseră trei armate. Stăteau perfect nemişcate, perfect aliniate, şir după şir de regi de nisip portocalii, albi şi negri. Aşteptau să vadă ce va ieşi din castel.

Simon Kress zâmbi.

— Un cordon sanitar, Jubilă el. Şi, Jad, aruncă-ţi privirea spre celelalte castele.

Rakkis privi şi înjură. Echipe de mobili astupau porţile cu nisip şi pietre. Dacă păianjenul supravieţuia totuşi celei dintâi înfruntări, n-avea să pătrundă cu una cu două în celelalte fortăreţe.

— Trebuia s-aduc patru păianjeni, mârâi Jad Rakkis. Oricum, am câştigat. Păianjenul meu e acum acolo, dedesubt, şi-ţi mănâncă afurisita de burtă.

Kress nu răspunse. Aştepta. Zărise mişcare în umbră.

Dintr-o dată, pe poartă începură să se reverse mobili roşii. Se răspândiseră pe tot cuprinsul castelului apucându-se imediat să repare pagubele pricinuite de păianjen. Celelalte armate se dizolvară şi se retraseră, fiecare în colţul ei.

— Jad, făcu Kress, am impresia că nu prea mai ştii cine pe cine a mâncat.

Săptămâna următoare, Rakkis aduse patru şerpi subţiri, argintii. Regii de nisip le făcură de petrecanie fără nici o bătaie de cap.

Pe urmi Rakkis îşi încercă norocul cu o pasăre mare, neagră. Pasărea mâncă peste treizeci de mobili albi, iar zbaterile şi izbiturile ei distruseră aproape în întregime castelul, dar până la urmă aripile îi osteniră şi regii de nisip o atacară în forţă oriunde încercă să aterizeze.

După asta, urmă o cutie cu insecte; gândaci cu platoşe puternice, nu prea deosebiţi de regii de nisip. Dar proşti, proşti. O forţă aliată alcătuită din portocalii şi negri le sparse formaţia, îi împrăştie şi-i măcelări.

Rakkis începu să-i semneze lui Kress poliţe.

Cam tot pe atunci, într-o seară în care cina la restaurantul său preferat din Asgard, Kress o întâlni din nou pe Cath m'Lane. Se opri pentru o clipă la masa ei şi-i povesti despre jocurile strategice, invitând-o să-l viziteze. Femeia se făcu roşie, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine şi deveni glacială.

— Cineva trebuie să-ţi găsească ac de cojoc, Simon, îi spuse. Şi cred că eu o să fiu aceea.

Kress ridică din umeri, savură o masă îmbelşugată şi nu se mai gândi la ameninţarea ei. Decât peste o săptămână, când o femeie măruntă şi îndesată se prezentă la uşa lui şi-i vârî sub nas o brăţară cu insigna poliţiei.

— Am primit o reclamaţie împotriva dumitale, Kress, îl încunoştiinţa ea. Deţii un bazin cu insecte periculoase?

— Nu-s insecte, replică el furios. Poftim înăuntru să te convingi.

După ce văzu regii de nisip, femeia clătină din cap.

— Nu-i în regulă. La urma urmelor, ce ştii dumneata despre creaturile astea? Ştii măcar de pe ce lume provin? Au fost certificate de Comitetul ecologic? Ai vreo autorizaţie pentru ele? Suntem informaţi că sunt carnivore, probabil primejdioase. Mai suntem informaţi că sunt semi-inteligente. De fapt, de unde le ai?

— De la Wo şi Shade, răspunse Kress.

— N-am auzit de ei, spuse femeia. Probabil că le-au introdus prin contrabandă, ştiind că ecologii n-or să le dea drumul. Nu, Kress, nu-i în regulă. Voi confisca bazinul şi voi cere să fie distrus, iar dumneata poţi să te-aştepţi şi la vreo două, trei amenzi.

Kress îi oferi o sută de standarzi ca să uite de el şi de regii lui de nisip.

Femeia făcu „nţ”.

— Acum va trebui să adaug la acuzaţiile împotriva dumitale şi tentativa de mituire.

Abia când Kress ridică cifra la două mii de standarzi se lăsă convinsă.

— N-o să meargă uşor, să ştii, îl preveni ea. Trebuie măsluite acte, trebuie şterse înregistrări. Iar obţinerea unei autorizaţii false de la Comitetul ecologic va cere o grămadă de timp. Ca să nu mai vorbim de problema reclamantei. Dacă ne cheamă iar?

— Las-o în seama mea, spuse Kress. Mă ocup eu de ea.

O bucată de vreme studie problema. Seara, dădu câteva telefoane.

Mai întâi îl sună pe t'Etherane, negustorul de animale mici.

— Vreau să cumpăr un căţel, îi spuse. Un pui.

Dolofanul comerciant făcu ochii mari.

— Un căţeluş? Ciudată preferinţă din partea dumitale, Kress. Fă-mi o vizită. Am o mulţime de căţeluşi simpatici.

— Vreau exact un anumit gen de căţeluş, zise Kress. Notează-ţi undeva. Am să-ţi descriu cum trebuie să arate.

Pe urmă formă numărul Idiei Noreddian.

— Idi, fii bună şi treci pe la mine deseară, cu echipamentul tău holografic. Vreau să înregistrez o bătălie cu regii de nisip. Un cadou pentru cineva drag.

În noaptea în care făcură înregistrarea, Simon Kress stătu treaz vreme îndelungată. Absorbi, în senzorium, o nouă dramă controversată, luă o mică gustare, fumă vreo două beţigaşe euforice şi destupă o sticlă de vin. Apoi, cuprins de o profundă încântare faţă de propria-i persoană, se duse în salon, cu paharul în mână.

Luminile erau stinse. Licărul roşu al terariului dădea penumbrei o nuanţă sângerie, bolnavă. Kress se apropie să-şi inspecteze domeniul. Era curios să vadă cum se descurcau negrii cu reparaţiile la castel. Căţeluşul îl lăsase în ruine.

Reconstrucţia mergea bine. Dar în timp ce examina lucrările prin ochelarii cu lupe, privirea i se opri asupra chipului de pe zid. Tresări.

Se dădu îndărăt, clipi, trase o înghiţitură zdravănă de vin şi privi din nou.

Chipul cioplit era chipul lui. Dar arăta altfel, total schimonosit. Avea obrajii buhăiţi şi porcini, iar surâsul se preschimbase într-un rânjet hâd. Părea incredibil de hain.

Iritat, Kress dădu ocol bazinului pentru a controla celelalte castele. Fiecare înfăţişa o imagine uşor diferită dar, în ultimă instanţă, toate erau la fel.

Portocaliii renunţaseră la majoritatea detaliilor, dar rezultatul rămânea tot monstruos şi primitiv: o gură de brută şi ochi tâmpi.

Roşii îi conferiseră un soi de zâmbet satanic, spasmodic. Colţurile gurii păreau să joace în mod straniu, dizgraţios.

Albii, preferaţii lui, ciopliseră un zeu crud şi idiot.

Turbat de mânie, Simon Kress împroşcă în odaie cu vinul rămas în pahar.

— Îndrăzniţi, scrâşni el printre dinţi. N-am să vă mai dau de mâncare o săptămână, ticăloşilor… (Vocea îi deveni stridentă.) Vă-nvăţ eu minte!

Ştia ce să facă. Ieşi iute din cameră şi reveni după câteva clipe cu o spadă veche de fier. Avea un metru lungime şi vârful încă ascuţit. Kress zâmbi, se înălţă pe vârfuri şi trase în lături capacul bazinului, atât cât să-şi poată vârî braţul în colţul de deşert pe care-l descoperise. Aplecându-se, împunse cu spada castelul alb aflat dedesubt. Răsuci lama, mişcând-o înainte şi înapoi, doborând turnuri şi creneluri şi ziduri. Nisipul şi piatra se năruiră peste mobilii care alergau de colo-colo. Cu o smucitură a mâinii, rase caricatura insolentă, jignitoare, pe care i-o făcuseră regii de nisip. Apoi potrivi vârful spadei deasupra gurii negre ce ducea spre sălaşul burţii şi împinse cu toată puterea. Auzi un sunet moale, lichid, şi întâmpină rezistenţă. Toţi mobilii se cutremurară şi căzură. Mulţumit, Kress trase lama afară.

Vreme de-o clipă stătu să privească, întrebându-se dacă nu omorâse burta. Vârful spadei era umed şi lipicios. Dar în cele din urmă regii de nisip începură din nou să se mişte. Se mişcau anemic, încet, dar se mişcau.

Dădu să pună capacul la loc şi să treacă la următorul castel, când simţi că-i umbla ceva pe mână.

Scoase un ţipăt şi scăpă spada, scuturându-şi violent braţul. Regele de nisip căzu pe mochetă. Îl strivi sub talpă şi continuă să răsucească piciorul mult timp după ce ştiu că era mort. Când îl călcase îl auzise plesnind. Apoi, tremurând, se grăbi să astupe bazinul şi se repezi în baie. Îşi controlă tot trupul şi stătu îndelung sub duş. Îmbrăcămintea o băgă în apă clocotită.

Ceva mai târziu, după câteva pahare de vin rece, reveni în salon. Se simţea niţel ruşinat de spaima pe care i-o trăsese regele de nisip. Dar n-avea de gând să mai ridice capacul bazinului.

De acum înainte, capacul va rămâne închis. Permanent. Totuşi, trebuia să-i pedepsească şi pe ceilalţi.

Kress decise să-şi lubrifieze procesele mintale cu încă un pahar de vin. După ce-l isprăvi, îi veni inspiraţia. Se apropie surâzător de bazin şi modifică puţin reglajul dispozitivului de umiditate.

Când adormi pe canapea, cu paharul de vin în mână, castelele de nisip se dizolvau lent în ploaie.

Îl treziră lovituri mânioase în uşa de la intrare.

Se ridică ameţit, cu capul vuind. Mahmureala de după vin e cea mai păcătoasă dintre toate, îşi spuse. Cu paşi împleticiţi, se îndreptă spre vestibul.

În faţa uşii stătea Cath m'Lane.

— Monstrule, hohoti ea. Avea faţa umflată, roşie şi udă de lacrimi. Am plâns toată noaptea, fii blestemat! Dar s-a terminat, Simon, s-a terminat.

— Mai încet, bombăni el. Sunt mahmur.

Cath înjură, îl îmbrânci în lături şi dădu buzna în casă. De după un colţ îşi făcu apariţia măcelarul, intrigat de zgomot. Femeia îl scuipă şi se năpusti ăn salon, urmată de Kress care abia îşi târa picioarele.

— Stai, făcu el, unde te… Doar n-ai…

Încremeni, brusc îngrozit. Cath m'Lane avea în mâna stângă un baros.

— Nu, bolborosi el.

Cath se duse direct la bazinul regilor de nisip.

— Ţii chiar atât de mult la drăgălaşii ăştia, Simon? Atunci n-ai decât să trăieşti cu ei.

— Cath! Răcni Kress.

Apucând barosul cu ambele mâini, femeia izbi din răsputeri în peretele bazinului. Sunetul loviturii îi răsună lui Kress drept în creştetul capului şi-i smulse un geamăt tânguitor. Dar plasticul rezistă.

Cath lovi din nou cu barosul. De data aceasta se auzi o pârâitură şi în perete apăru un păienjeniş de linii subţiri.

Kress se aruncă asupra ei în momentul în care femeia îşi lua avânt pentru a treia lovitură. Căzură amândoi, rostogolindu-se pe mochetă. Cath scăpă barosul şi încercă

să-l sugrume, dar Kress îşi smuci capul şi-o muşcă de braţ, până la sânge. Se ridicară clătinându-se, gâfâind.

— Ar trebui să-ţi vezi mutra, Simon, îi spuse ea cu ură. Îţi picură sânge din gură. Arăţi ca unul din animalele tale. Cum ţi se pare gustul?

— Ieşi afară, scrâşni el. Dădu cu ochii de spada care-i căzuse din mână în ajun şi se grăbi s-o înşface. Ieşi afară, repetă, vânturând arma ca să-şi sublinieze cuvintele. Să nu-ndrăzneşti să te mai apropii de bazin.

Ea îi râse în nas.

— N-ai tu curajul ăsta, zise. Se aplecă să ridice barosul.

Kress scoase un urlet şi se repezi la ea. Până să-şi dea bine seama ce se întâmplă, lama de metal pătrunsese adânc în abdomenul femeii. Cath m'Lane se uită năucă la el, apoi la spadă. Kress se trase îndărăt şi începu să scâncească.

— N-am vrut… Voiam doar să…

Cath m'Lane era spintecată, însângerată, moartă, dar nu se îndura încă să cadă.

— Monstrule, izbuti să rostească, deşi avea gura plină de sânge. Apoi se răsuci, oribil, cu spadu în ea şi, cu ultimele puteri, se izbi de peretele bazinului. Panoul fisurat se sparse şi Cath m'Lane se prăbuşi, într-o avalanşă de plastic, nisip şi noroi.

Kress începu să scoată ţipete scurte, isterice, şi se căţără pe una din canapele.

Ieşind din nămol, o mulţime de regi de nisip se revărsau pe podeaua salonului. Se târau peste cadavrul lui Cath. Câţiva se aventurară să traverseze mocheta şi ieşiră din cameră. Alţii se luară după ei.

Kress privi înmărmurit o coloană ce lua naştere sub ochii săi. Un pătrat viu, forfotitor, de regi de nisip, care purtau ceva, ceva cleios şi diform, o bucată de carne crudă, mare cât un cap de om. Coloana se depărta încet de bazin. Masa informă pulsa.

În clipa aceea, Kress se dezmetici şi o rupse la fugă.

Era după amiază, târziu, când îşi luă inima-n dinţi să se întoarcă.

Fugise drept la aeroglisor şi-şi luase zborul spre cel mai apropiat oraş, la vreo cincizeci de kilometri distanţă, aproape bolnav de spaimă. Dar odată ajuns departe, în siguranţă, găsise un restaurant mai retras, dăduse pe gât câteva căni de cafea şi două tablete contra mahmurelii, mâncase un mic dejun copios şi, încetul cu încetul, îşi venise în fire.

Evenimentele din cursul dimineţii fuseseră înspăimântătoare, dar n-avea să rezolve nimic frământându-se pentru cele întâmplate. Mai comandă cafea şi cântări situaţia, la rece.

Cath m'Lane murise ucisă de mâna lui. Putea să-şi dea în vileag fapta şi să susţină că fusese un accident? Puţin probabil. Fapt era că o înjunghiase, ba îi mai şi spusese poliţistei ăleia s-o lase în seama lui. Nu-i rămânea decât să şteargă toate urmele şi să spere că fosta lui amantă nu spusese nimănui unde plecase de dimineaţă. Ceea ce era probabil. Cadoul lui îi parvenise, cu siguranţă, abia seara, târziu. Spusese că a plâns toată noaptea şi venise neînsoţită. Foarte bine: trebuia să se descotorosească de un cadavru şi de un aeroglisor.

Mai rămâneau regii de nisip. În cazul lor, problema părea ceva mai dificilă. Nu încăpea îndoială că între timp scăpaseră cu toţii. Gândul că acum mişunau prin casă, în patul şi-n hainele lui, în cămara de alimente… I se făcu pielea găină. Se scutură şi-şi stăpâni repulsia. De fapt, n-avea să-i fie prea greu să-i extermine, se linişti el. Nu era nevoie sa omoare fiecare mobil. Doar cele patru burţi, atâta tot. Şi pe-asta o putea face. Erau mari, după cum prea bine văzuse. Le va găsi şi le va ucide.

Înainte de a lua drumul casei, Simon Kress dădu o raită prin câteva magazine. Cumpără un costum de protecţie colant, care avea să-l acopere din cap până-n picioare, o grămadă de pungi cu granule otrăvitoare contra şobolanilor

şi o butelie pulverizatoare conţinând un pesticid ilegal, extrem de puternic. De asemenea, cumpără un dispozitiv de remorcare cu anclanşare magnetică.

De cum ajunse acasă, se apucă de lucru, metodic. Mai întâi ataşă aeroglisorul lui Cath de al său. În timp ce percheziţiona aparatul femeii, dădu peste prima dovadă de noroc. Cristalul cu înregistrarea holografică a bătăliei regilor de nisip, pe care-l făcuse Idi Noreddian, era pe scaunul din faţă. Îşi făcuse griji de pomană.

Îndată ce termină cu aeroglisoarele, se îmbrăcă în costum şi intră în casă, după cadavrul lui Cath.

Nu mai era acolo.

Scormoni conştiincios nisipul care începuse deja să se usuce, dar nici pomeneală; cadavrul dispăruse. Să fi izbutit să se târască afară de una singură? Era greu de crezut, dar Kress căută. O inspecţie sumară prin camere nu dădu la iveală nici cadavrul, nici vreo urmă a regilor de nisip. N-avea timp pentru investigaţii mai amănunţite, atâta vreme cât aeroglisorul incriminator se afla în faţa casei sale. Hotărî să încerce mai târziu.

La vreo şaptezeci de kilometri spre nord de conacul lui începea un lanţ de vulcani activi. Zbură într-acolo, cu aeroglisorul lui Cath la remorcă. Deasupra conului incandescent al celui mai mare dintre vulcani, tăie contactul magnetic şi privi vehiculul dispărând în lava de dedesubt.

Când reveni în faţa casei, se însera. Asta îl făcu să şovăie. O clipă, fu pe punctul de a decola din nou spre oraş, pentru a-şi petrece noaptea acolo. Pe urmă se răzgândi. Avea de lucru. Încă nu era în siguranţă.

Împrăştie granule otrăvitoare pe terenul din jurul casei. Faptul n-avea să pară suspect nimănui. Avusese şi-n alte rânduri probleme cu şobolanii. După ce termină, pregăti butelia cu pesticid şi pătrunse iarăşi în casă.

Străbătu clădirea, odaie după odaie, aprinzând peste tot lămpile, până ce fu scăldat într-o revărsare de lumină artificială. Se opri să deretice în salon, adunând cu lopata

nisipul şi cioburile de plastic şi aruncându-le înapoi, în bazin. Aşa cum se temuse, toţi regii de nisip dispăruseră. Castelele erau surpate şi strâmbe, mâncate de potopul pe care îl abătuse asupra lor mânia lui Kress, iar ruinele se fărâmiţau pe măsură ce se zvânta nisipul.

Se încruntă şi continuă să caute, cu butelia de otravă în spate, prinsă de bretelele petrecute peste umeri.

Jos, în pivniţa pentru vinuri, dădu de corpul lui Cath m'Lane.

Zăcea la capătul scării abrupte, cu membrele răsucite, ca şi când s-ar fi rostogolit pe trepte. Mobili albi mişunau pe tot trupul şi, sub ochii lui Kress, cadavrul se mişcă, înaintând cu o smucitură pe podeaua de pământ bătucit.

Kress râse scurt şi răsuci la maximum butonul care comanda intensitatea luminii. În unghiul cel mai îndepărtat, între două rafturi cu sticle de vin, văzu un castel pipernicit, din lut, cu o gaură neagră în mijloc. Pe peretele pivniţei, desluşi un crochiu rudimentar al chipului său.

Cadavrul se smuci din nou şi avansă alţi câţiva centimetri către castel. Kress avu subit viziunea burţii albe ce aştepta flămândă. În cel mai bun caz ar fi putut să-i încapă în gură o bucată din laba piciorului lui Cath… Nu, era prea absurd. Emise un nou hohot de râs şi începu să coboare treptele, cu degetul pregătit să apese pe butonul tubului pulverizator care-i încolăcea braţul drept. Regii de nisip – sute de mobili ce se mişcară ca unul singur – abandonară imediat cadavrul şi formară o linie de bătaie, un câmp alb între el şi burta lor.

Brusc, lui Kress îi veni altă idee. Zâmbi şi lăsă în jos mâna în care ţinea furtunul.

— Cath a fost întotdeauna cam greu de înghiţit, vorbi cu glas tare, încântat de propriu-i spirit. Mai ales pentru una de dimensiunile tale. Stai niţel, o să-ţi dau o mână de ajutor, în definitiv, pentru ce există zei?

Urcă scările, pentru a se înapoia după câteva clipe cu un satâr. Răbdători, regii de nisip aşteptară şi priviră în timp

ce Kress o ciopârţea pe Cath m'Lane în bucăţi mici, uşor de digerat.

În noaptea aceea, Simon Kress dormi îmbrăcat în costumul colant, cu pesticidul la îndemână, dar n-avu nevoie de el. Albii, sătui, rămaseră în pivniţă, iar pe ceilalţi nu-i zări nicăieri.

A doua zi dimineaţă termină de curăţat în salon. Când fu gata, nu mal exista nici o urmă a încăierării, în afara bazinului spart.

Îmbucă ceva în grabă şi reluă vânătoarea regilor de nisip lipsă. La lumina zilei, nu-i fu prea greu. Negrii se aciuiseră în grădiniţa japoneză şi înălţase un castel încărcat cu obsidian şi cuarţ. Pe roşii îi găsi în fundul piscinei pe care o lăsase de multă vreme în părăsire şi care se umpluse parţial cu nisipul cărat de vânt ani de-a rândul. Zări peste tot mobili de ambele culori, mulţi dintre ei cărând granule de otravă spre burţi. Kress conchise că pesticidul nu era necesar. N-avea rost să rişte o înfruntare, când putea lăsa otrava să-şi facă efectul. Până seara, amândouă burţile vor fi moarte.

Singurii care mai lipseau la apel erau regii de nisip de culoare portocalie. Kress dădu de mai multe ori ocol vilei, în spirale din ce în ce mai largi, dar nu zări nici urmă de ei. Când începu să transpire în costumul lipit de trup – era o zi de caniculă – ajunse la concluzia că, de fapt, n-avea importanţă. Dacă erau pe undeva prin preajmă, probabil că se îndopau cu granule otrăvitoare, asemenea roşilor şi negrilor.

În timp ce se întorcea spre casă, strivi sub talpă – cu destulă satisfacţie – mai mulţi regi de nisip. Înăuntru, se dezbrăcă de costum, mâncă pe îndelete un prânz savuros şi îşi îngădui, în sfârşit, să se destindă. Era stăpân pe situaţie. Două dintre burţi aveau să răposeze curând, a treia se afla la loc sigur şi-i putea face de petrecanie după ce avea să termine treaba pe care i-o dase, iar pe-a patra nu se îndoia

de fel că o va găsi. Cât despre Cath, orice urmă a vizitei sale fusese eliminată.

Reveria îi fu întreruptă de ecranul telefonului care începu să clipească. Era Jad Rakkis. Îl anunţă fudul că la jocurile strategice din seara aceea avea să aducă nişte viermi canibali.

Kress uitase cu totul de jocuri, dar îşi reveni numaidecât.

— Oh, Jad, scuze. Am uitat să-ţi spun. Până la urmă mi s-a făcut lehamite de toată povestea şi m-am descotorosit de regii de nisip. Nişte lighioane scârboase. Îmi pare rău, dar n-o să fie nimic la mine deseară.

Rakkis întrebă indignat:

— Şi eu ce să fac cu viermii?

— Pune-i într-un coş de fructe şi trimite-i cuiva drag, răspunse Kress şi închise.

Înfrigurat, se apucă să-i sune pe ceilalţi. N-avea nevoie să-i pice nimeni pe cap, acum, când regii de nisip mai trăiau şi forfoteau în jurul casei.

În timp ce forma numărul Idiei Noreddian îşi dădu seama de o omisiune supărătoare. Ecranul începu să se lumineze, semn că la capătul celălalt cineva răspunsese. Kress închise repede aparatul.

O oră mai târziu, Idi îşi făcu punctuală apariţia. Se arătă surprinsă de contramandarea petrecerii, dar perfect încântată de perspectiva unei seri în doi, alături de Kress. O distra povestindu-i cum reacţionase Cath la spectacolul pe care-l înregistraseră ei. În cursul discuţiei reuşi să se convingă că Idi nu relatase nimănui mica lor glumă. Dădu din cap mulţumit şi turnă din nou vin în pahare. Pe fundul sticlei nu mai rămăseseră decât câteva picături.

— Trebuie să mai aduc o sticlă, spuse el. Hai cu mine în pivniţă, să alegem împreună un vin bun. Ai avut întotdeauna gusturi mai rafinate decât ale mele.

Îl însoţi cu destul entuziasm, dar la capătul de sus al scărilor, după ce Kress deschise uşa şi o lăsă să treacă în faţă, şovăi.

— Unde-i lumina? Întrebă ea. Şi mirosul… Ce-i mirosul ăsta ciudat, Simon?

Când o îmbrânci, femeia îi aruncă o privire mirată. Apoi se rostogoli pe scări, ţipând. Kress trânti uşa şi începu s-o bată în cuie, folosind scândurile şi ciocanul pneumatic pe care le lăsase acolo anume. De cum isprăvi, o auzi pe Idi gemând.

— M-am rănit, strigă ea. Simon, ce-i aici?

Brusc, scoase un ţipăt ascuţit. Apoi începură urletele.

Nu conteniră ore în şir. Kress se înfundă în senzorium, programându-şi o comedie picantă ca să-şi alunge din gând pivniţa.

Când fu sigur că Idi era moartă, îi cără aeroglisorul la vulcani şi-i făcu vânt. Dispozitivul magnetic se dovedea o investiţie bună.

Zgomote ciudate, ca nişte râcâituri, răzbăteau din spatele uşii de la pivniţă a doua zi dimineaţă când Kress coborî să vadă care era situaţia. Ascultă neliniştit câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva Idi Noreddlan supravieţuise şi scurma sub uşă ca să iasă afară. Greu de crezut; probabil că erau regii de nisip. Iar implicaţiile acestei concluzii nu-i plăceau deloc lui Kress. Hotărî să lase uşa ferecată, cel puţin o vreme, şi ieşi afară cu o cazma, să îngroape burţile roşie şi neagră în castelele lor.

Le găsi cum nu se poate mai pline de viaţă. Castelul negru sclipea înveşmântat în aşchii de obsidian, iar regii de nisip se agitau de zor primprejur, reparând şi îmbunătăţind. Turnul cer mai înalt i-ar fi ajuns lui Kress până la şold şi pe el se afla o caricatură hidoasă a chipului său. Când se apropie, negrii se opriră din lucru şi formară imediat două falange ameninţătoare. Kress aruncă o privire peste umăr şi zări alţii, care se adunau să-i închidă retragerea. Speriat, azvârli cazmaua şi sări din capcană, strivind sub cizme câţiva mobili.

Castelul roşu se înălţa lipit de peretele piscinei. Burta sălăşuia la adăpost, într-un puţ înconjurat de nisip, bucăţi de beton şi parapete. Roşii mişunau pe tot fundul bazinului.

Kress îi privi în timp ce târau în castel un şobolan şi o şopârlă uriaşă. Îngrozit, făcu un pas înapoi şi simţi ceva scrâşnindu-i sub talpă. Se uită, şi văzu trei mobili care i se căţărau pe picior. Îi scutură şi-i terciui cu sete, dar alţii se apropiau deja cu repeziciune. Erau mai mari decât şi-i amintea. Unii erau cât un deget de lungi.

O luă la goană. Când ajunse în casă, inima-i bătea nebuneşte şi abia mai putea să respire. Uşa se închise în urma lui şi Kress se grăbi s-o zăvorască. Ştia că vila era perfect izolată împotriva insectelor şi a rozătoarelor. Cât timp rămânea înăuntru n-avea de ce să se teamă.

Câteva înghiţituri de alcool îl mai calmară Aşadar, otrava nu-i afecta gândi el. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Wo îi atrăsese atenţia că burta putea să mănânce orice. Mai bău un pahar, ca să prindă curaj, apoi se îmbrăcă în costum şi-şi agăţă în spinare butelia. Deschise uşa.

Afară, regii de nisip aşteptau.

Avea în faţă două oştiri aliate împotriva ameninţării comune. Numărul mobililor era mai mare decât şi-ar fi putut închipui. Blestematele de burţi păreau a fi mai prolifice ca şobolanii. Terenul din faţa casei era plin de regi de nisip, un imens covor târâtor.

Kress îndreptă furtunul spre ei şi apăsă pe buton. O ceaţă cenuşie, coborî asupra celui mai apropiat şir de mobili. Kress plimbă, tubul dintr-o parte într-alta.

Oriunde îi ajungea ceaţa, regii de nisip se zvârcoleau violent şi mureau în spasme. Kress zâmbi. Nu-i puteau ţine piept. Continuă să pulverizeze, descriind un arc mare de cerc înaintea lui şi păşi încrezător peste crusta de cadavre negre şi roşii. Oştile bătură în retragere. Kress mai făcu doi paşi, având grijă să-şi croiască drum către burţi.

Dintr-o dată, retragerea încetă. O mie de regi de nisip se năpustiră spre el.

Kress se aşteptase la un contraatac. Se propti pe picioare şi începu să măture cu sabia de ceaţă, plimbând-o cu mişcări şerpuitoare. Mobilii veneau înspre el şi mureau.

Câţiva reuşiră să trăiască; nu putea stropi pretutindeni deodată. Îi simţi căţărându-i-se pe picioare, le simţi mandibulele muşcând neputincioase în plasticul rezistent al costumului. Îi ignoră şi continuă să pulverizeze.

Apoi începu să simtă izbituri moi în cap şi pe umeri.

Îl apucă tremuratul, se răsuci şi privi deasupra lui. Toată faţada casei colcăia de regi de nisip. Negri şi roşii, cu sutele. Se aruncau de sus asupra lui. Cădeau de jur împrejur. Unul ateriză pe placa transparentă care-i acoperea faţa şi vreme de o secundă cumplită, până ce-l mătură cu dosul mâinii, îi văzu mandibulele ce hăpăiau cu furie în dreptul ochilor lui.

Smuci furtunul şi pulverizăvăzduhul, pulverizăcasa, pulverizăpână când întregul desant aerian al regilor de nisip fu mort sau pe moarte. Ceaţa îl înconjură, făcându-l să tuşească. Tuşi şi continuă să pulverizeze. Abia după ce curăţă toată faţada îşi întoarse atenţia spre sol.

Erau de jur împrejurul lui, pe el, viermuiau cu zecile pe corpul lui iar alţii, cu sutele, se grăbeau să li se alăture. Proiectă ceaţa asupra lor. Furtunul îi muri în mână. Kress auzi un şuierat puternic şi pâcla uriaşă se răspândi într-un nor mare dintre umerii săi, învăluindu-l, sufocându-l, arzându-l şi înceţoşându-i ochii. Pipăi după tub şi când îşi retrase mâna o întrezări acoperită cu regi de nisip muribunzi. Furtunul era tăiat; îl retezaseră cu mandibulele. Kress rămase acoperit de giulgiul pesticidului, orb. Se împiedică de ceva şi urlă, apoi o luă la fugă spre casă, scuturându-se înnebunit de regii de nisip care-i acopereau trupul.

Înăuntru, zăvorî uşa, se aruncă pe mochetă şi se rostogoli într-o parte şi-n alta până când fu sigur că-i strivise pe toţi. Butelia îşi dădea duhul, fâsâind anemic. Kress lepădă costumul şi se vârî sub duş. Jetul fierbinte îl opări şi-i lăsă pielea roşie şi sensibilă, dar cel puţin nu mai simţea că i se încreţeşte carnea.

Îmbrăcă hainele cele mai groase pe care le avea – indispensabili de iarnă, pantaloni de piele – scuturându-le pe fiecare în parte, cu gesturi nervoase. „La dracu”, nu contenea să bolborosească, „la dracu”. Avea gâtlejul uscat. După ce inspecta în amănunţime vestibulul ca să se asigure că nu exista nici un pericol, îşi îngădui să se aşeze şi să-şi toarne de băut. „La dracu”, înjură iarăşi. Îi tremura mâna şi, în timp ce turna în pahar, stropi mocheta.

Alcoolul îl mai calmă, dar nu izbuti să-i alunge spaima. Mai dădu pe gât un pahar, apoi se apropie pe furiş de fereastră. Pe geamul gros din plastic se plimbau regi de nisip. Înfiorat, se retrase până în dreptul consolei de comunicaţii. Gândurile îi alergau nebuneşte. Trebuia să ceară ajutor. Să telefoneze autorităţilor. Poliţia va aduce aruncătoare de flăcări şi…

Simon Kress înţepeni cu mâna pe claviatură şi gemu. Nu putea să cheme politia. Ar fi fost nevoit să le spună şi de albii din pivniţă şi-acolo ar fi dat de cadavre. Chiar dacă burta apucase s-o dea gata pe Cath m'Lane, în mod cert n-o terminase încă pe Idi Noreddian. Fiindcă pe ea n-o ciopârţise. Şi oricum, mai erau oasele. Nu…, poliţia rămânea o soluţie doar în ultimă instanţă.

Încruntat, se aşează în faţa consolei. Echipamentul său de comunicaţii acoperea un perete întreg; de aici putea lua legătura cu orice loc de pe Baldur. Dispunea de o grămadă de bani şi de ingeniozitate; întotdeauna fusese mândru de ingeniozitatea lui. Nu se putea să nu găsească el o soluţie până la urmă.

La un moment dat se gândi să o sune pe Wo, dar renunţă repede la idee. Wo ştia prea multe, va pune întrebări, iar el nu avea nici o încredere în ea. Nu, îi trebuia cineva care să-i dea ascultare fără să pună întrebări.

Se lumină brusc la faţă şi pe buze îi apăru un zâmbet. Simon Kress avea relaţii. Formă un număr pe care nu-l mai folosise de foarte multă vreme.

Pe ecran se materializă chipul unei femei: părul alb, expresia afabilă, un nas lung şi coroiat. Vocea vioaie şi sigură.

— Simon! Cum mai merg afacerile?

— Afacerile merg bine, Lissandra, răspunse Kress. Am o treabă pentru tine.

— O execuţie? Preţurile mele au mai crescut între timp, Simon. Nu uita c-au trecut zece ani.

— Vei fi bine plătită, o asigură Kress. Ştii că nu mă zgârcesc. Am nevoie de tine pentru o deratizare.

— Nu-i necesar să recurgi la eufemisme, Simon. Convorbirea e ecranată.

— Nu, nu, vorbesc serios. Am o problemă care ţine de deratizare. Nişte dăunători periculoşi. Vreau să mă scapi de ei. Dar fără întrebări. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Bun. O să ai nevoie de… Ăă, trei sau patru oameni. Îi echipezi cu costume colante termorezistente şi cu aruncătoare de flăcări sau lasere sau atltceva de genul ăsta. Vii la mine, la conac. O să-ţi dai imediat seama despre ce-i vorba. Gândaci. O invazie de gândaci. În grădiniţa japoneză şi-n fosta piscină ai să vezi nişte castele. Le distrugi, omori tot ce-i în ele. Pe urmă să baţi la uşă şi-o să-ţi arăt ce mai e de făcut. Poţi s-ajungi repede?

Faţa de pe ecran rămase impasibilă.

— Într-o oră suntem la tine.

Lissandra se ţinu de cuvânt. Sosi într-un aeroglisor lung şi negru, întovărăşită de trei operatori. Kress îi privi din spatele ferestrei de la etaj. Erau îmbrăcaţi cu toţii în costume colante din plastic negru, cu feţele ascunse sub cagule. Doi dintre ei erau înarmaţi cu aruncătoare de flăcări, al treilea avea un tun laser şi grenade. Lissandra nu purta nici o armă; Kress o recunoscu după felul în care dădea ordine.

Mai întâi survolară la mică înălţime terenul din jurul casei, pentru a examina situaţia. Regii de nisip parcă înnebuniră.

Mobilii stacojii şi negri începură să alerge bezmetici de colo-colo. Din punctul său de observaţie de la etaj, Kress vedea bine castelul din grădina japoneză. Era înalt cât un stat de om. Meterezele-i viermuiau de apărători negri şi un şuvoi neîntrerupt de mobili se scurgea în adâncuri.

Apoi aeroglisorul Lissandrei ateriză lin lângă vila lui Kress, iar operatorii săriră afară şi-şi amorsară armele. Păreau neoameni, aducători de moarte.

Armata neagră se masă între el şi castel. Roşii… Kress îşi dădu brusc seama că nu-i vedea nicăieri pe roşii. Clipi. Unde dispărură?

Lissandra arătă cu mâna şi strigă ceva. Purtătorii de aruncătoare de flăcări se depărtară unul de celălalt şi deschiseră focul asupra regilor de nisip negri. Armele lor tuşiră sec, apoi mugiră, împroşcând limbi lungi de flăcări albastre-roşii. În faţă, regii de nisip zvâcneau scurt, se chirceau şi mureau. Operatorii începură să plimbe focul dintr-o parte în alta, cu mişcări sigure, perfect armonizate, împletind cele două jeturi de flăcări. Înaintau cu paşi atenţi, măsuraţi.

Oastea neagră arse şi se dezagregă. Mobilii se împrăştiară în toate direcţiile, unii gonind spre castel, alţii spre inamic. Niciunul nu ajunse până la mânuitorii aruncătoarelor de flăcări. Oamenii Lissandrei erau profesionişti.

Apoi unul dintre ei se împiedică.

Sau păru că se împiedică. Kress se uită mai atent şi observă că solul cedase sub picioarele omului. Tuneluri, gândi el, cu un fior de groază; tuneluri, capcane. Operatorul se scufundase până la mijloc, când deodată pământul din jurul lui păru că erupe, şi regi de nisip stacojii îl năpădiră din toate părţile. Omul azvârli arma, începu să-şi lovească şi să-şi zgârie turbat propriul trup, acoperit de mobili. Urletele pe care le scotea erau oribile.

Tovarăşul său ezită, apoi se răsuci brusc şi împroşcă flăcări. Vâlvătaia înghiţi om şi regi de nisip. Urletele încetară subit. Mulţumit, operatorul se întoarse din nou

spre castel şi mai făcu un pas, dar se trase grăbit înapoi în clipa în care călcă în gol şi piciorul îi dispăru în nisip până la gleznă. Încercă să-l scoată şi să se retragă, şi tot terenul din jur cedă dintr-o dată. Omul se dezechilibră şi se poticni, apoi căzu bătând aerul cu braţele şi regii de nisip dădură năvală de pretutindeni, o masă clocotitoare care-l acoperi în timp ce se zbătea şi se zvârcolea. Aruncătorul de flăcări nu-i mai era de nici un folos.

Kress se apucă să bată sălbatic în geam şi să strige ca să atragă atenţia.

— Castelul! Distrugeţi castelul!

Lissandra, care rămăsese lângă aeroglisor, auzi şi făcu un semn. Al treilea operator aţinti tunul cu laser şi trase. Fasciculul vibră pe deasupra solului şi reteză vârful castelului. Omul îl orientă iute în jos, măcui nisipul şi meterezele de piatră. Turnurile se prăbuşiră. Chipul lui Kress se dezintegra. Laserul muşca în pământ, scormoni de jur împrejur. Castelul se nărui; nu mai era decât o movilă de nisip. Dar mobilii negri continuau să se mişte. Burta era îngropată adânc; n-o atinseseră.

Lissandra dădu un nou ordin. Operatorul ei lăsă laserul, amorsă o grenadă şi ţâşni înainte. Sări peste cadavrul fumegând al primului om, ateriză pe pământ tare, în grădiniţa lui Kress, şi aruncă proiectilul. Grenada poposi drept în vârful mormanului de ruine care fusese castelul negru. O lumină albă, orbitoare, arse ochii lui Kress şi în grădiniţă se înălţă o coloană uriaşă de nisip, de pietre şi de mobili. Câteva clipe, praful acoperi totul. De sus ploua cu regi de nisip şi bucăţi de regi de nisip.

Kress văzu că mobilii negri erau ţepeni, morţi.

— Piscina! Strigă el din spatele geamului. Distrugeţi castelul din piscină!

Lissandra înţelese numaidecât; solul era presărat cu negri inerţi, dar roşii se regrupau cu iuţeală pentru atac. Omul din grădină şovăi un moment, apoi desprinse de la şold altă

grenadă. Făcu un pas înainte, dar Lissandra îl strigă, iar el se întoarse şi începu să alerge spre ea.

Pe urmă totul fu simplu. Omul sări în aeroglisor şi Lissandra decolă imediat. Kress se repezi la altă fereastră, în odaia alăturată. Îi văzu trecând în zbor razant pe deasupra piscinei, în timp ce operatorul bombarda castelul roşu, de la adăpostul vehiculului. După a patra trecere castelul era de nerecunoscut, iar regii de nisip, nemişcaţi.

Lissandra dădu dovadă de conştiinciozitate. Îşi puse omul să mai bombardeze fiecare castel de câteva ori. Apoi folosiră tunul cu laser, frământând metodic terenul, până ce fu evident că nimic viu n-ar mai fi putut rămâne întreg sub pământul răscolit.

În cele din urmă, veniră să-i bată la uşă. Kress le deschise, cu un zâmbet de smintit.

— Minunat, spuse. Minunat.

Lissandra îşi smulse de pe cap cagula costumului.

— Chestia asta o să te coste, Simon. Am pierdut doi oameni, ca să nu mai pomenesc de pericolul la care m-am expus personal.

— Bineînţeles, se grăbi s-o asigure Kress. O să fii bine plătită, Lissandra. Cât vrei, numai să termini treaba.

— Ce mai e de făcut?

— Trebuie deratizată şi pivniţa, zise Kress. Jos mai e un castel. Dar va trebui să vă descurcaţi fără explozie. Nu vreau să-mi dărâmaţi casa.

Lissandra îi făcu semn operatorului.

— Du-te şi ia aruncătorul lui Rajk. Cred că-i intact.

Omul reveni înarmat, pregătit, tăcut. Kress îi conduse la subsol.

Uşa masivă era tot bătută în cuie, cum o lăsase. Dar se curbase uşor în afară, ca şi cum dinăuntru s-ar fi exercitat o presiune colosală. Lui Kress nu-i plăcu nici înfăţişarea uşii, nici liniştea care domnea în subsol. Avu grijă să stea cât mai departe în vreme ce subalternul Lissandrei scotea cuiele şi scândurile.

— Crezi că nu-i nici un pericol? Se pomeni mormăind şi arătă cu degetul aruncătorul de flăcări. Nu mă încântă nici perspectiva unui incendiu.

— Am laserul, răspunse Lissandra. O să-i nimicim cu laserul. De aruncător probabil că nu va mai fi nevoie. L-am luat însă pentru orice eventualitate. Există lucruri mai rele decât focul, Simon.

Kress dădu din cap.

Ultima scândură fu desprinsă de pe uşa pivniţei. Din partea cealaltă tot nu se auzea nimic. Lissandra dădu un ordin scurt şi operatorul făcu doi paşi înapoi, se postă în spatele ei şi aţinti aruncătorul de flăcări peste uşă. Femeia îşi trase cagula pe cap, înălţă laserul, păşi înainte şi deschise brusc uşa.

Nici o mişcare. Nici un sunet, în pivniţa era întuneric.

— Unde-i lumina? Întrebă Lissandra.

— Chiar după uşă, răspunse Kress. Pe dreapta. Bagă de seamă la trepte, sunt cam abrupte.

Lissandra calcă pragul, trecu laserul în mâna stângă şi pipăi cu dreapta după comutator. Nu se întâmplă nimic.

— L-am găsit, zise ea, dar nu vrea să…

Scoase un ţipăt şi sări înapoi. Un rege de nisip alb, mare, i se agăţase de încheietura mâinii. Din locul în care îşi înfipsese mandibulele, perforând mănuşa din plastic, ţâşnea sânge. Era cel puţin cât mâna ei de mare.

Lissandra execută un dans hidos pe palierul din faţa uşii, apoi începu să-şi izbească mâna de peretele alăturat. O dată şi încă o dată şi încă. Regele de nisip se desprinse şi căzu cu o bufnitură grea, lipicioasă. Lissandra gemu şi se lăsă în genunchi.

— Cred că mi-am fracturat degetele, rosti cu glas moale. Mâna îi sângera abundent. Laserul pe care-l scăpase zăcea lângă uşa pivniţei.

— Eu nu cobor acolo, anunţă operatorul ei, cu un ton care nu admitea replică.

Lissandra îşi ridică ochii spre el.

— Nu, zice. Rămâi în prag şi pârjoleşti tot interiorul. Faci totul scrum. Ai înţeles?

Omul dădu din cap.

— Casa, se văită Kress. Casa mea…

Simţea cum i se vălureşte stomacul. Regele de nisip alb fusese imens. Oare câţi ca el mai erau jos, în pivniţă?

— Nu, spuse deodată. Lăsaţi-i în pace. M-am răzgândit. Lăsaţi-i în pace.

Lissandra îl înţelese greşit. Întinse mâna. Era năclăită de sânge şi de o zeamă neagră-verzuie.

— Odorul tău scump m-a muşcat prin mănuşă şi-ai văzut cu ochii tăi cât a durat până l-am desprins. Puţin îmi pasă de casa ta, Simon. Tot ce-i acolo jos trebuie să moară.

Kress abia dacă auzi ce-i spunea. I se părea ca desluşeşte mişcări în bezna din spatele uşii. Îşi imagină o armată albă, năvălind afară. O armată de mobili, mari cât regele de nisip care o atacase pe Lissandra. Se văzu pe el însuşi, înşfăcat de o sută de braţe subţiri şi târât în întunericul unde burta aştepta flămândă.

— Nu, bolborosi el.

Nu-i dădură nici o atenţie.

Kress se năpusti înainte şi umărul său izbi spatele operatorului exact în clipa în care se pregătea să deschidă focul. Omul icni, îşi pierdu echilibrul şi zbură peste pragul uşii, în beznă. Kress ascultă cum se ducea de-a rostogolul pe scări. După aceea urmară alte zgomote; fojgăieli şi muşcături şi plescăituri.

Kress se întoarse brusc spre Lissandra. Trupu-i era scăldat în sudoare rece, dar simţea o excitaţie bolnăvicioasă. Ceva aproape sexual.

Prin cele două găuri ale cagulei, ochii reci ai Lissandrei îl fixau calmi.

— Ce ai de gând? Întrebă ea când Kress se apleca să ia laserul de lângă tocul uşii. Simon!

— Fac pace, răspunse el chicotind. Nu-i vor face nici un rău zeului, nu, nu-i vor face nimic zeului cât timp zeul e bun

şi darnic. Am fost crud. I-am înfometat. Trebuie să compensez relele, înţelegi?

— Eşti nebun, spuse Lissandra.

Fură ultimele ei cuvinte. Kress îi făcu în piept o gaură prin care şi-ar fi putut trece braţul. Târî cadavrul în pragul uşii şi-i făcu vânt pe scări. Zgomotele se amplificară; trosnete chitinoase, râcâieli, clefăituri groase, lichide. Pentru a doua oară, Kress bătu uşa în cuie.

În timp ce părăsea subsolul, se simţi copleşit de un profund sentiment de mulţumire, un sentiment care-i îmbrăca frica precum un strat de sirop. Se îndoia că era sentimentul lui.

Avusese intenţia să plece de-acasă, să-şi ia zborul imediat spre oraş şi să închirieze o cameră pentru o noapte sau, poate, pentru un an. În loc să-şi pună în aplicare planul, se apucă să bea. De ce, nu era nici el prea sigur. Bău vârtos ore în şir, apoi vărsă violent totul pe mocheta din salon. La un moment dat, adormi. Când se trezi, casa era cufundată în întuneric.

Se chirci deodată, pe canapea. Auzea zgomote. Se mişca ceva în pereţi. Erau pretutindeni, în jurul lui. Auzul îi devenise extraordinar de ascuţit. Fiecare scârţâitură imperceptibilă era pasul unui rege de nisip. Închise ochii şi aşteptă, aşteptă atingerea lor îngrozitoare, neîndrăznind să se mişte, de frică să nu atingă vreunul.

Începu să plângă înăbuşit, nemişcat.

Trecu o bucată de vreme fără să se întâmple nimic.

Deschise din nou ochii. Tremura. Încet, întunericul se îmblânzi şi se dizolvă. Prin ferestrele înalte se prelinse lumina Lunii. Ochii i se adaptară.

Salonul era pustiu. Nu văzu nimic, nicăieri. Nu fusese nimic, nicăieri. Numai spaima lui de om beat.

Simon Kress se îmbărbătă, coborî de pe canapea şi aprinse lumina.

Nimic, nicăieri. Încăperea era goală, cufundată ăn linişte.

Trase cu urechea. Nimic. Nici un sunet. Pereţii erau muţi. Totul fusese rodul imaginaţiei lui, al fricii lui.

Brusc, îşi aduse aminte de Lissandra şi de cele petrecute în pivniţă. Un val de ruşine şi furie îl năpădi dintr-o dată. De ce o făcuse? Ar fi putut s-o ajute să ardă tot, să extermine tot. De ce… Ştia de ce. Din cauza burţii, a burţii care băgase spaima în el. Wo îi spusese că are aptitudini psionice, chiar când e mică. Dar acum era mare, era uriaşă. Le devorase pe Cath şi pe Idi, iar de curând îi mai picaseră două trupuri. Avea să crească şi mai mult. Şi-n plus, gândi el, prinsese gustul cărnii de om.

Începu să tremure dar, încă o data, izbuti să se controleze şi să-şi recapete calmul. Lui nu-i va face nici un rău, el era zeul, albii fuseseră dintotdeauna preferaţii lui.

Îşi aminti cum o împunsese cu spada. Asta fusese înainte de a veni Cath. Dracu s-o ia pe Cath!

Nu putea rămâne aici. Burţii o să i se facă iar foame. Pe cât e de mare, nu va dura prea mult. Iar pofta ei de mâncare va fi năpraznică. Ce va face atunci? Trebuia să plece de-acasă cât mai degrabă, să se refugieze în oraş, la adăpost, acum, cât timp burta se mai afla închisă în pivniţă. Jos nu era decât mortar şi pământ bătătorit, iar mobilii puteau săpa galerii. Dacă apucau să iasă afară… Kress nu vru să se gândească mai departe.

Se duse în dormitor şi-şi făcu bagajele. Încarcă trei valize. Nu luă decât un singur rând de haine de schimb; restul spaţiului îl umplu cu bunuri de valoare – bijuteriile, obiectele de artă şi alte lucruri de care n-ar fi fost în stare să se despartă. N-avea de gând să se mai întoarcă.

Măcelarul se luă după el pe scări, privindu-l cu ochi trişti şi sticloşi. Era tare jigărit. Kress îşi dădu seama că nu-i mai dăduse de mâncare de-o veşnicie. În mod normal, se hrănea singur dar, fără-ndoială, prăzile se răriseră în ultima vreme. Când dădu să i se agaţe de picior, Kress îl înjură şi-l lovi cu botul cizmei. Animalul se retrase, jignit.

Cărând neîndemânatic valizele, Kress se strecură afară şi închise uşa în urma lui.

Câteva clipe rămase cu spatele lipit de peretele casei, cu inima zbătându-i-se în coşul pieptului. Între el şi aeroglisor nu erau decât câţiva metri. Se temea să-i parcurgă. Luna strălucea puternic, iar terenul din faţa vilei era scena unui măcel. Cadavrele celor doi oameni ai Lissandrei zăceau acolo unde căzuseră, unul răsucit şi carbonizat, celălalt, umflat, sub mormanul de regi de nisip morţi. Şi mobilii… Mobili negri şi roşii peste tot, de jur împrejur. Trebui să facă un efort ca să-şi aducă aminte că erau morţi. Arătau de parcă ar fi stat în aşteptare, aşa cum aşteptaseră de atâtea ori, înainte.

Tâmpenii, îşi spuse Kress. Alte spaime de beţiv. Văzuse cu ochii lui cum explodaseră castelele. Regii de nisip erau morţi, iar burta albă rămăsese ferecată în pivniţă. Respiră de câteva ori adânc, conştiincios, şi păşi peste regii de nisip. Scrâşneau. Călcă sălbatic, apăsându-i cu toată talpa, în nisip. Nu mişcau.

Kress zâmbi şi traversă încet câmpul de luptă, ascultând sunetele, sunetele siguranţei.

Scrâşnet. Trosnet. Scrâşnet.

Lăsă jos valizele şi deschise uşa aeroglisorului.

Ceva se mişcă, din umbră în lumină. O formă albicioasă, pe scaunul vehiculului. Lungă cât antebraţul lui. Mandibulele se închiseră cu un clămpănit uşor şi şase ochi mici, dispuşi de jur împrejurul corpului, îl priviră.

Kress îşi udă lenjeria şi se trase încet îndărăt.

În interiorul aeroglisorului se iscară alte mişcări. Lăsase uşa deschisă. Regele de nisip ieşi afară şi se îndreptă spre el, încet, prudent. Mai ieşiră câţiva. Îl aşteptaseră. Stătuseră ascunşi sub scaune, îngropaţi în tapiţerie. Dar acum se iveau. Începură să formeze un cerc strâmb în jurul aparatului.

Kress îşi trecu vârful limbii peste buze, se întoarse, porni iute spre aeroglisorul Lissandrei.

Se opri înainte de a fi ajuns la jumătatea drumului. Şi în celălalt aparat se mişcau umbre. Nişte forme mari, ca nişte larve, abia întrezărite sub razele lunii.

Kress scoase un vaiet înăbuşit şi bătu în retragere, către casă. Când ajunse în faţa uşii, îşi ridică privirea.

Numără vreo zece-douăsprezece trupuri lungi, albicioase, ce se plimbau încolo şi-ncoace pe peretele clădirii. Patru dintre ele formau un grup compact, la capătul de sus al foişorului părăsit în care sălăşuise odinioară şoimul hoinar. Sculptau ceva. Un chip. Un chip foarte uşor de recunoscut.

Simon Kress urlă şi fugi în casă.

O cantitate suficientă de băutură îi aduse uitarea rapidă de care avea nevoie. Dar se trezi. În pofida tuturor lucrurilor, se trezi. Avea o migrenă înfiorătoare, puţea şi-i era foame. O, ce foame-i era! Nu fusese atât de flămând niciodată.

Kress ştia că nu al său era stomacul care cerea de mâncare.

Un rege de nisip alb îl privea de pe dulapul de haine din dormitor, mişcându-şi încet antenele. Era la fel de mare ca mobilul care ieşise noaptea trecută din aeroglisor. Kress încercă să nu se chircească de spaimă.

— O să… O să-ţi dau de mâncare, spuse el. O să-ţi dau de mâncare.

Avea gura îngrozitor de uscată, ca şmirghelul. Îşi linse buzele şi o zbughi din odaie.

Casa era plină de regi de nisip; trebuia să se uite tot timpul pe unde calcă. Păreau cu toţii prinşi în câte-o treabă, fiecare cu sarcina lui. Aduceau modificări vilei, intrau şi ieşeau prin pereţi, ciopleau şi sculptau. De două ori îşi zări chipul holbându-se la el din locuri neaşteptate. Chipurile erau pocite, strâmbe, schimonosite de groază.

Ieşi afară să ia cadavrele care începuseră să putrezească în curte, sperând că va potoli foamea burţii albe. Cadavrele dispăruseră. Amândouă. Kress îşi aminti cu câtă uşurinţă

puteau căra mobilii lucruri de câteva ori mai grele decât propria lor greutate.

Gândul că, după tot ce mâncase, burta mai era încă flămândă, îl făcu să se înfioare.

Când se întoarse în vestibul, o coloană de regi de nisip cobora scările. Fiecare mobil căra câte o bucată din măcelarul lui. Capul păru să-l privească plin de reproş când trecu pe lângă el.

Kress goli congelatoarele, bufetele, cămara, îngrămădind toată mâncarea din casă în mijlocul bucătăriei. Vreo zece albi aşteptau s-o ia. Evitară alimentele congelate, pe care le lăsară să se dezgheţe într-o băltoacă mare, dar transportară restul, în întregime.

După ce toată mâncarea se făcu nevăzută, Kress simţi că junghiurile de foame i se mai domolesc, deşi nu mâncase nimic. Dar ştia că răgazul nu va dura. Curând, burţii îi va fi din nou foame. Trebuia s-o hrănească.

Kress găsi soluţia. Se duse la telefon.

— Malada, rosti degajat când prima dintre cunoştinţele sale răspunse, deseară organizez o mică petrecere. Îmi dau seama că te anunţ cam pe nepusă masă, dar sper să reuşeşti totuşi să vii. Sper din toată inima.

Pe urmă îl chemă pe Jad Rakkis, apoi pe ceilalţi. Când termină, nouă dintre ei acceptaseră invitaţia. Kress nădăjduia să fie îndeajuns.

Îşi întâmpină invitaţii în faţa casei – mobilii curăţaseră locul cu o repeziciune remarcabilă, iar terenul arăta aproape la fel ca înainte de bătăile – şi-i conduse pe fiecare, pe măsură ce-şi făceau apariţia, până la uşa din faţă. Îi lăsa să intre ei primii. El rămânea afară.

După ce patru musafiri îi trecuseră pragul, Kress îşi făcu în sfârşit curaj. Închise uşa după ultimul sosit, ignorând exclamaţiile speriate ce se transformaseră imediat în zbierete ascuţite, şi se repezi la aeroglisorul cu care venise neştiutoarea victimă. Se strecură înăuntru nestingherit, apăsă pe clapa de pornire… Şi înjură. Vehiculul era

programat să răspundă numai la amprenta digitală a proprietarului, firește.

Următorul care sosi fu Jad Rakkis. Kress alergă spre aeroglisorul lui de cum aterizã şi-l înhăţă de braţ pe Rakkis, care cobora din aparat.

— Urcă la loc, iute! Îi spuse, împingându-l. Du-mă în oraş. Iute, Jad. Pleacă de-aici!

Dar Rakkis îl privi nedumerit, fără să facă nici o mişcare.

— De ce, ce s-a întâmplat, Simon? Nu pricep. Ziceai de-o petrecere…

Apoi fu prea târziu, pentru că nisipul afânat dimprejur prinse viaţă şi, de peste tot, ochii roşii îl priveau ţintă şi mandibulele clămpăneau. Rakkis scoase un sunet gâtuit şi dădu să sară înapoi în aeroglisor, dar o pereche de mandibule i se închise în jurul gleznei şi se pomeni în genunchi. Nisipul părea să fiarbă de activitate subterană. Jad se zvârcolea şi urla îngrozitor în timp ce-l sfâşiau. Kress abia îndură spectacolul.

După aceea, nu se mai încumetă în nici o tentativă de evadare. Când se termină totul, dădu gata ce-i mai rămăsese în bar şi se îmbătă criţă. Ştia că era pentru ultima oară când îşi mai putea permite acest lux. Toate sticlele cu alcool care mai existau în casă se aflau în pivniţă.

Kress nu îmbucase nici o fărâmă de mâncare cât fusese ziua de lungă, dar adormi cu senzaţia că se ghiftuise, că era în sfârşit sătul şi că biruise foamea aceea insuportabilă. Ultimele lui gânduri, înainte de a-l năpădi coşmarurile, erau la cei pe care ar mai fi putut să-i cheme a doua zi.

Arşiţa se instalase de dimineaţă. Kress deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu fu regele de nisip de pe dulap. Strânse repede pleoapele, sperând să scape de vis. Nu scăpă, dar nici să readoarmă nu izbuti şi, nu peste mult timp, se pomeni cu ochii pironiţi deasupra lui.

Privi ţintă vreme de aproape cinci minute până să-şi dea seama de ciudăţenie: regele de nisip nu mişca.

Mobilii erau capabili să stea perfect încremeniţi, desigur, îi văzuse de mii de ori aşteptând şi pândind. Dar întotdeauna, ceva se mişca; mandibulele clămpăneau, picioarele zvâcneau, antenele lungi şi subţiri vibrau sau se legănau.

Însă regele de nisip de pe dulap stătea complet nemişcat.

Kress se ridică încet, ţinându-şi răsuflarea, neîndrăznind să spere. Să fi murit? Să-l fi răpus ceva? Se apropie de dulap.

Ochii erau sticloşi şi negri. Creatura părea întrucâtva schimbată, umflată; ca şi când viscerele moi dinăuntru ar fi început să se descompună, degajând gaze care împingeau în afară plăcile albe.

Kress întinse o mână tremurătoare şi atinse corpul.

Era cald; fierbinte chiar, şi pe cale de a se înfierbânta şi mai mult. Dar nu se mişca.

Retrase mâna şi în aceeaşi clipă un segment din exoscheletul alb al regelui de nisip se desprinse şi căzu. Carnea de dedesubt avea aceeaşi culoare, dar părea foarte moale, tumefiată şi fremătătoare. Aproape că pulsa.

Kress se dădu înapoi şi se repezi la uşă.

În hol zăceau alţi trei mobili albi. Arătau aidoma celui din dormitor.

Coborî în goană scările, sărind peste regii de nisip. Nu mişca niciunul. Casa era plină de ei, toţi morţi, sau pe moarte, sau în comă, sau ce-or fi avut. Pe Kress nu-l interesă ce păţiseră. Numai să nu se mişte.

În aeroglisor găsi patru. Îi luă unul câte unul şi-i azvârli cât putu mal departe. Monştri afurisiţi! Sări înăuntru, se trânti în scaunul scâlciat, pe jumătate mâncat, şi apăsă pe clapa de pornire.

Nu se întâmplă nimic.

Kress mai apăsă o dată, şi încă o dată. Nimic. Nu se putea, nu era drept! Aeroglisorul ăsta era al lui, ar fi trebuit să pornească, de ce nu voia să decoleze, nu înţelegea nimic.

În cele din urmă se dădu jos şi deschise capota, aşteptându-se la un dezastru. Îl află. Regii de nisip îi

distruseseră grila gravitaţională. Era prizonier. Tot prizonier.

Îndârjit, Kress se întoarse în casă. Urcă în galerie şi luă securea medievală ce stătea agăţată alături de spada cu care o omorâse pe Cath m'Lane. Se puse pe treabă. Regii de nisip nu se clintiră nici în timp ce-i hăcuia cu securea. Însă plesneau la prima despicătură, de parcă le-ar fi explodat corpul. Înăuntru era ceva groaznic; organe pe jumătate formate, un lichid cleios şi roşiatic ce arăta aproape ca sângele uman şi limfă gălbuie.

Kress ciopârţi vreo douăzeci de trupuri până să-şi dea seama de zădărnicia acţiunii. De fapt, mobilii nu însemnau nimic. Şi-apoi, erau mult prea mulţi. Nici dac-ar fi lucrat o zi şi-o noapte n-ar fi răzbit să-i măcelărească pe toţi.

Trebuia să meargă în pivniţă şi să omoare burta.

Decis, coborî la subsol. Ajunse în dreptul uşii şi înlemni.

Nu mai exista uşă. Pereţii din jur fuseseră mâncaţi, iar gura era de două ori mai mare şi mai rotundă. Un puţ, şi-atâta. Nimic nu mai amintea că peste acest abis negru ar fi existat vreodată o uşă bătută în cuie.

Un miros greţos, sufocant şi fetid, părea să răzbată din adâncuri.

Iar pereţii erau uzi, mânjiţi de sânge şi acoperiţi cu pete de fungus alb.

Dar altceva era şi mai oribil. Burta respira.

Kress rămăsese în mijlocul palierului. Simţi adierea călduţă care-l învălui când ea exală şi făcu un efort să nu se înece, dar când boarea îşi inversă direcţia, o rupse la fugă.

Înapoiat în salon, mai omorî trei mobili, apoi îl lăsară puterile. Ce se întâmplă? Nu pricepea.

Şi atunci îşi aduse aminte de singura persoană care ar fi putut să priceapă. Kress se repezi, odată în plus, la consola de comunicaţii, călcă din grabă pe un rege de nisip, în timp ce se ruga din suflet ca instalaţia să mai fie în stare de funcţionare.

Când Jala Wo îi răspunse, îşi pierdu cumpătul şi-i povesti tot.

Femeia îl lăsă să vorbească, fără să-l întrerupă, fără nici o expresie în afara unei uşoare întunecări a chipului ei palid şi uscăţiv. Când Kress isprăvi, nu spuse decât:

— Ar trebui să te las acolo.

Kress începu să se bâlbâie.

— Nu se poate. Ajută-mă. O să plătesc…

— Ar trebui, repetă Wo, dar n-am s-o fac.

— Mulţumesc, bolborosi Kress. Oh, mulţumesc…

— Taci, zise Wo. Ascultă-mă cu atenţie. Singur ţi-ai făcut-o. Îngrijiţi cum se cuvine, regii de nisip sunt războinici curtenitori şi ceremonioşi. Pe-ai dumitale i-ai înfometat şi i-ai chinuit, şi-ai făcut din ei altceva. Ai fost zeul lor. Dumneata i-ai făcut aşa cum sunt. Burta din pivniţa dumitale e bolnavă, e încă suferindă de pe urma rănii pe care i-ai pricinuit-o. Probabil că nu mai are mintea întreagă. Comportarea ei este… Anormală. Trebuie să pleci imediat de acolo. Mobilii nu-s morţi, Kress. Sunt amorţiţi. Ţi-am spus că exoscheletul cade când cresc. De fapt, în mod normal, cade mult mai devreme. N-am auzit niciodată de regi de nisip care să fi crescut, în stadiul insectoid, cât au crescut ai dumitale. Înclin să cred că aceasta-i o altă consecinţă a faptului că ai mutilat burta albă. În sfârşit, n-are importanţă. Ceea ce importă este metamorfoza prin care trec în clipa de faţă regii dumitale de nisip. Pe măsură ce creşte, burta devine tot mai inteligentă. Puterile ei psionice sporesc, iar mintea-i devine tot mai complexă, mai ambiţioasă. Mobilii cu platoşă sunt suficient de utili atât timp cât burta e mică şi doar semiconştientă, însă acum are nevoie de slujitori mai buni, de trupuri mai apte. Înţelegi? Mobilii vor da naştere, cu toţii, unei noi specii de regi de nisip. N-aş putea spune exact cum vor arăta. Fiecare burtă îşi hărăzeşte propria ei specie, adaptată necesităţilor şi dorinţelor pe care şi le percepe. În orice caz, vor fi bipezi, cu patru braţe şi cu degete mari opozabile. Vor fi capabili să

construiască şi să folosească maşini complicate. Indivizii, regii de nisip propriu-zişi, nu vor fi conştienţi. Dar burta va fi conştientă. Cum nu se poate mal conştientă.

Simon Kress rămase cu ochii holbaţi la imaginea Jalei Wo de pe ecran.

— Instalatorii dumitale, izbuti să bâguie, cu un efort… Cei care au venit atunci… Care au amenajat bazinul…

Jala Wo se strădui să schiţeze un zâmbet.

— Shade, încuviinţă ea.

— Shade e un rege de nisip, bolborosi el năucit. Iar dumneata mi-ai vândut un bazin plin… Plin cu… Pui de, ah…

— Nu fi absurd, spuse Wo. Un rege de nisip în primul stadiu e mai degrabă un spermatozoid decât un pui. În natură, războaiele îi temperează şi le menţin echilibrul. Numai unul dintr-o sută ajunge în stadiul al doilea. Numai unul dintr-o mie atinge faza a treia, finală, şi devine ca Shade. Regii de nisip adulţi nu-s prea afectuoşi cu burţile mici. Sunt prea multe, iar mobilii lor sunt o pacoste. (Oftă.) Toată discuţia asta înseamnă timp pierdut. Regele de nisip din pivniţa dumitale va deveni curând complet conştient. N-o să mai aibă nevoie de dumneata, te urăşte şi va fi foarte flămând. Transformarea implică un mare consum de energie. Burta trebuie să mănânce enorm şi înainte şi după metamorfoză. Pleacă imediat de acolo. Ai înţeles?

— Nu pot, zise Kress. Aeroglisorul meu e defect, iar pe celelalte n-am cum să reprogramez. Ai putea veni să mă iei?

— Da, răspunse Wo. Shade şi cu mine o să plecăm chiar acum, dar sunt peste două sute de kilometri din Aegard până la dumneata. Şi mai avem de transportat şi echipamentul necesar pentru a rezolva problema regelui de nisip dement pe care l-ai creat. Nu poţi s-aştepţi acolo. Ai două picioare. Porneşte pe jos. Ia-o spre est, cât mai drept cu putinţă şi cât mai degrabă. Ţinutul e sterp şi pustiu. De sus n-o să ne fie greu să te reperăm şi-o să te afli departe de pericolul regilor de nisip. Ai înţeles?

— Da, spuse Simon Kress. Da, o, da.

Închiseră aparatele şi Kreas porni cu paşi grăbiţi spre uşă. Ajunsese la jumătatea drumului când auzi zgomotul; un sunet între pocnet şi trosnet.

Unul din regii de nisip se dezghiocase. Patru mâini mici acoperite cu sânge roz-gălbui se iviră din crăpătură şi începură să împingă în lături pielea moartă.

Kress îşi luă picioarele la spinare.

La arşiţă nu se gândse.

Colinele erau aride şi stâncoase. Kress părăsi casa în goana cea mai mare, fugi cât putu de repede, fugi până ce începură să-l doară coastele, până ce i se tăie răsuflarea. Apoi o luă la pas, dar de îndată ce-şi reveni începu din nou să alerge. Timp de aproape o oră alergă şi merse, alergă şi merse, sub soarele fierbinte şi pârjolitor. Transpira abundent, îşi reproşa că nu-i dăduse în gând să ia nişte apă şi scruta cerul, în nădejdea că-i va zări pe Wo şi pe Shade.

Nu era făcut pentru un asemenea sport. Era prea cald şi aerul era prea uscat, iar el nu avea condiţie fizică. Dar se sili să meargă, cu gândul la respiraţia burţii, cu gândul la zvârcoleala micilor monştri care, fără doar şi poate, în clipa de faţă mişunau prin toată casa. Spera că Wo şi Shade vor şti să le vină de hac.

Cât despre el, avea planurile lui în legătură cu Wo şi Shade. Totul se întâmplase din vina lor, hotărâse Kress, şi pentru asta aveau să plătească. Lissandra era moartă, dar cunoştea şi alte persoane cu aceeaşi profesie. Va avea grijă să se răzbune. Îşi făcu această făgăduială de o sută de ori în timp ce înainta, cu sforţări şi sudoare, spre est.

Cel puţin aşa spera, că merge spre est. Nu se prea pricepea la orientare şi nici nu era prea sigur încotro alergase în panica de la început, dar după aceea se străduise s-o ţină spre est, cum îl sfătuise Wo. După câteva ore de alergătură şi nici un semn de salvare, Kress începu să aibă certitudinea că apucase într-o direcţie greşită.

După alte câteva ore începu să-i fie frică. Dacă Wo şi Shade nu-l găseau? Aici or să-i rămână oasele. Nu mâncase de două zile, era slăbit şi îngrozit, îi ardea gâtul de sete. Nu putea să continue aşa la nesfârşit. Soarele începuse să coboare şi pe întuneric o să se rătăcească de-a binelea. Ce se întâmplase? Să-i fi devorat regii de nisip pe Wo şi Shade?

Îl năpădi iarăşi spaima, copleşindu-l, şi odată cu ea, o sete insuportabilă şi o foame năpraznică. Dar continuă să meargă. Se poticnea tot mai des când încerca să alerge şi de două ori căzu. A doua oară îşi scrijeli mâna într-un bolovan şi-i dădu sângele. O supse în timp ce mergea, temându-se de-o infecţie. În spatele lui, soarele ajunsese la orizont. Deşertul se mai răcori un pic, ceea ce pentru Kress fu o binecuvântare. Hotărî să meargă până va dispărea ultima geană de lumină, apoi să poposească undeva pe tot timpul nopţii. În mod cert era acum destul de departe de regii de nisip ca să n-aibă de ce să se teamă, iar a doua zi dimineaţă Wo şi Shade aveau să-l găsească.

Când ajunse pe culmea următoarei coline zări, drept în faţă, conturul unei case.

Nu era chiar atât de mare cât casa lui, dar părea destul de mare. Oricum, era o aşezare omenească, un adăpost, siguranţă. Kress începu să strige şi să alerge spre casă. De mâncat şi de băut, trebuia să mănânce neapărat, aproape că simţea gustul mâncării. Îl durea trupul de foame. Coborî panta în goană, cu ochii la casă, agitându-şi braţele şi strigând ca să-l audă locuitorii. Lumina scădea cu repeziciune, dar Kress îi desluşea încă pe cei cinci-şase copii care se jucau în penumbra casei.

— Hei! Strigă. Hei! Ajutor, ajutor!

Copiii începură să alerge spre el.

Kress se opri brusc.

— Nu, spuse, o, nu. O, nu.

Înnebunit, pedală înapoi, alunecă pe nisip, se ridică, încercă să fugă. Nu le fu greu să îl ajungă. Erau creaturi scunde, hidoase, cu ochi bulbucaţi şi pielea de un portocaliu

murdar. Se luptă, dar zadarnic. Chiar aşa mici cum erau, fiecare avea patru braţe, iar Kress n-avea decât două.

Îl purtară spre casă. Era o casă urâtă, ponosită, construită din nisip sfărâmicios, dar uşa era destul de mare, şi neagră, şi respira. Totul era înspăimântător, însă nu asta îl făcu pe Simon Kress să urle. Urlă din cauza celorlalţi, a copilaşilor portocalii care ieşiră de-a buşilea din castel şi-l priviră impasibili în timp ce trecea.

Aveau, toţi, chipul lui.

SFÂRŞIT